

DIDACTIC

PROF. ERIKA SZABO
(COORDONATOR)

LUCRĂRILE SIMPOZIONULUI NAȚIONAL
**“OPTIMIZAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR PRIN
INTENSIFICAREA DIALOGULUI ȘCOALĂ-FAMILIE”**
(IUNIE 2024)

EDITURA MERITOCRAT CLUJ-NAPOCA
ISBN 978-630-323-143-3

PROF. ERIKA SZABO
(COORDONATOR)

LUCRĂRILE SIMPOZIONULUI NAȚIONAL
**“OPTIMIZAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR PRIN
INTENSIFICAREA DIALOGULUI ȘCOALĂ-FAMILIE”**
(IUNIE 2024)

EDITURA MERITOCRAT CLUJ-NAPOCA
2024

TEXT © Lucrările Simpozionului Național “Optimizarea personalității elevilor prin intensificarea dialogului școală-familie” (iunie 2024) / prof. Erika Szabo -coordonator

Toate drepturile rezervate autorilor

Consilier editorial: lect. dr. Tiberiu Irimia

Lector de carte: dr. Alexandra Coman

Tehnoredactare: prof. Erika Szabo

Coperta I-IV: prof. Erika Szabo

Grafică generală: prof. Erika Szabo

Foto coperta I: Școala Gimnazială ”Viorel Nimigeanu” Nimigea de Jos, județul Bistrița - Năsăud

Editura Meritocrat Cluj-Napoca

Tel. 0760 607 889, 0741 494 338

e-mail: meritocratj@gmail.com

© 2024 Editura Meritocrat Cluj-Napoca

Toate drepturile grafice asupra acestei ediții aparțin editurii Meritocrat, orice reproducere sau modificare, indiferent de formă și suport, neautorizată, urmând să suporte consecințele legii

Responsabilitatea calității corecturii textelor din această carte aparține autorilor

COLABORAREA DINTRE ȘCOALA ȘI FAMILIE ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV

**Profesor psihopedagog ARDELEAN ANA IOANA
Centrul Școlar de Educație Incluzivă „Cristal” Oradea, Bihor**

„Ca să fii om întreg, atâtea sunt necesare...”

Geo Bogza

Familie în sociologie înseamnă o grupă în care membrii familiei sunt înrudiți între ei prin legături de sânge sau prin căsătorie. Un alt aspect este importanța economică a familiei, care este considerată celula de bază a societății umane. (Macavei, E., 1989 p.43)

În esență, familia este “nucleul social primar”, denumire care sugerează importanța ei în formarea membrilor societății. Prin funcțiile de educare, formare și securizare a membrilor ei, familia este spațiul social în care copilului i se conturează sistemul de valori și credințe, i se foarmeză concepția despre lume și viață, i se dezvoltă creativitatea și se pun bazele personalității (Milton Seligman, coord., 1997).

Se știe că reușita școlară este influențată, mai mult sau mai puțin indirect, de aspirațiile grupului social (familia și grupul școlar) din care face parte elevul. El nu poate fi “izolat” de mediul social în care își desfășoară activitatea și sub influența căruia își formează conștiința de sine, fără de care nu se poate vorbi de nivel de aspirație. Într-un mediu stabil, în care copilul se simte iubit, în care el găsește modele optimiste de comportament care îi asigură speranța reușitei, el va avea curajul înaintării. Într-un mediu frustrant și neechilibrat, neliniștit și supraprotector, elevul își pierde încrederea în reușită și se apără împotriva noilor decepții prin reducerea nivelului de aspirație.

Omul este o ființă bio-psiho-socială, el nu poate trăi în afara societății. Reușita școlară este influențată în mare măsură de aspirațiile pe care societatea le are vis-a-vis de formarea elevului pentru societate. Comportamentul elevului în situațiile școlare depinde, pe lângă nivelul său intelectual, de ambiția, de curajul lui de a face față sarcinilor școlare. Nivelul de aspirație ridicat îl poate angaja pe elev în situații din care uneori se alege cu insuccese. Eșecul – arată Fr. Robaye – este resimțit cu atât mai puternic, cu cât aspirațiile sunt mai ridicate. Reușita / nereușita elevului la învățătură este în funcție de exigența normelor școlare (V. Pavelcu). Succesul școlar poate fi considerat o expresie a concordanței între capacitățile, interesele elevului, pe de o parte, și exigențele școlare, formulate și prezentate elevului prin diverse metode instructiv-educative, pe de altă parte.

Colaborarea dintre școală și familie înseamnă punere de acord, fiecare partener trebuie să vină în întâmpinarea dorințelor celuilalt. Pentru ca acest lucru să fie posibil părinții trebuie să ia legătura cu școala nu doar atunci când sunt convocați la ședințele cu părinții sau atunci când copiii se confruntă cu anumite greutăți. Părinții trebuie să participe la toate evenimentele importante ale școlii care-i implică pe copiii lor (serbări, concursuri, spectacole, festivități, etc.), să sprijine școala, dacă nu material, cel puțin printr-un vot de încredere, să ușureze

misiunea educativă a școlii prin continuarea educației acasă, să manifeste disponibilitate de a participa la cursuri cu caracter educativ realizate de școală pentru părinți.

În cadrul abordărilor contemporane ale fenomenului educațional se impune tot mai pregnant ca, profesorii să se raporteze la cei educați, să stabilească relații de cooperare cu părinții lor și cu alți factori interesați din societate. Astfel, rolul profesorului nu se reduce doar la educația la catedra sau în clasa, ci presupune o activitate de acest gen în fiecare contact relațional cu elevii și familiile acestora desfășurând o muncă de dezvoltare, de conducere și îndrumare. Profesorul are, deci, o poziție specială, unică, deoarece lucrează cu individualități psihice umane, aflate în prim proces de formare, de unde deriva necesitatea unei maxime responsabilități în ceea ce privește comportamentul și intervențiile sale educative.

Aceasta incursiune în evidențierea importanței comunicării între familie și școală poate fi redată printr-un celebru citat a lui H.H. Stern: „Educația dată la școală se dovedește a fi o muncă irosită și ineficace dacă familia e ostilă și indiferentă”. Astfel, familia reprezintă elementul constitutiv primar al societății, îndeplinind funcții multiple. Ea își aduce contribuția la realizarea tuturor laturilor educației, un rol deosebit revenind realizării educației morale a copilului. Pentru a avea elevi bine educați, trebuie să ne ocupăm înainte de educația părinților. Școala a avut și are un rol primordial în a colabora cu părinții copiilor pentru asigurarea educației acestora. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate și colaborarea între ele apare logica stringentă. Colaborarea dintre școală și familie constituie una din sarcinile importante în activitatea educativă și instructivă a școlii. Nici o școală nu își poate realiza conținutul, sarcinile și scopul final dacă nu are sprijinul familiei. Atât școala care are realizatorul imediat al activității educative și instructive cât și familia care la fel realizează anumite sarcini pedagogice trebuie să stabilească un contact, o colaborare, o relație reciprocă în vederea efectuării scopului final. Familia a fost, dintotdeauna, apreciată ca fiind o importantă instituție socială, pentru multiplele funcții pe care le îndeplinește. Rolul ei în formarea copilului pentru viață este hotărâtor.

Atunci când părinții, elevii, profesorii și ceilalți membri ai comunității se vor considera unii pe alții parteneri în educație, se va crea în jurul elevilor o comunitate suport care va începe să funcționeze.

Bibliografie:

- Ionescu, M., Radu, I., (1995), *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca;
- Jigău, M., (1998), *Factorii reușitei școlare*, Editura Grafoart, București;
- Macavei, E., (1989) *Familia si casa de copii*, Edit. Litera, Bucuresti;
- Marcu, V., Filimon, I., Zdrehuș, C., Hanga, C., Blându, V., Ciot, G., Marinescu, M., Abrudan, C., Orțan, F., Cercel, L., Filimon, R., Bacoș, M., (2003), *Psihopedagogie pentru formarea profesorilor*, Editura Universității din Oradea
- Mihailescu, I. (1999) *Familia în societatile europene*, Edit. Universitatii, Bucuresti;
- Milton Seligman, Rosalyn Benjamin Darling, (1997), *Familii obisnuite, copii speciali*, The Guilford Press, New York;
- Munteanu, A., (1998) *Psihologia copilului si adolescentului*, Edit. Augusta, Timisoara;
- Osterrieth, P., (1973) *Copilul si familia* (trad.), Edit. Didactica si Pedagogica, Bucuresti;

ȘCOALA ȘI COMUNITATEA – LEGĂTURI PRIN C.D.Ș.

Prof. BINDEA FLORIN GABRIEL

Școala Gimnazială „Viorel Nimigeanu” Nimigea de Jos, Bistrița-Năsăud

„Dialogul” – ca să mă refer la titlul Simpozionului, este ceva rar întâlnit în societate și, ca atare, la fel este situația și în școlile noastre. Lipsa acestuia afectează grav activitatea la clasă. Clivajul, ruperea comunicării, este prezent pe multiple planuri: elev/elev, elevi/profesori, profesori/părinți și, nu în ultimul rând, elev/părinte. Soluții sunt, probabil, mai multe, fără a exista una de tip panaceu. Având în vedere eficiența redusă a clasicelor ședințe/lectorate cu părinții, în general cu participarea părinților cu copii liniștiți, dar tot mai puțini, pe măsură ce se parcurge gimnaziul, am încercat o soluție nouă, găsită prin intermediul Fundației Noi Orizonturi. Este vorba de un C.D.Ș. pus la dispoziție de fundație, mai precis „Comorile din satul meu”.

Elementele care mi-au atras atenția asupra acestuia, motiv pentru care l-am și propus elevilor din școală, sunt: „în primul rând, propune ca temă principală localizarea explorării, printr-un demers de învățare predominant experiențială, ajutându-i astfel pe elevi să își cunoască mai bine comunitatea, atât spațiul comun natural și cel construit de om, cât elementele de patrimoniu local intangibil - legende, evenimentele de seamă povestite de vârstnici, de „cronicarii” din comunitate. Astfel, elevii vor conștientiza valorile comunității, inclusiv diversitatea umană și vor aprecia „comorile”, asumându-și-le și păstrându-le pentru posteritate. În plus, demersul propus necesită implicarea activă a părinților și altor adulți din comunitate în procesul de învățare. Nu doar membrii familiilor, dar și alți adulți - persoane cunoscătoare ale geografiei și istoriei locului, ale tradițiilor, ale instituțiilor culturale, confesionale, deținători de comori - legende, narațiuni de evenimente - sunt antrenați ca resurse în procesul de învățare parcurs de către elevi. Membrii comunității împărtășesc cunoștințe și amintiri, lecțiile învățate din diversele experiențe directe sau indirecte legate de evenimente memorabile și fenomene care au avut loc în comunitate. Acest lucru se poate realiza printr-o abordare de tip istorie orală, dar și prin proiecte de învățare prin serviciu în folosul comunității.”

Reacția lor a fost inițial de uimire: „Cum să învățăm despre familia și satul nostru? Pe cine interesează?” E limpede – motivarea copiilor e primul pas, dar și cel mai greu. Din fericire, materialul pus la dispoziție de Noi Orizonturi vine din nou în ajutor. Pentru că discutăm de școală, avem în vedere dezvoltarea de competențe. Din acest punct de vedere, opționalul „Comorile din satul meu” stă chiar bine. Îmbină elemente atractive pentru tineri – tehnologia (C2.1 Colectează informații locale cu ajutorul tehnologiei, C2.2 Organizează informații locale cu ajutorul tehnologiei, C2.3 Prezintă informații locale într-o formă atractivă cu instrumente multimedia) cu dialogul și colaborarea (C3.1 Ascultă activ membrii grupului, C3.2 Negociază regulile de funcționare și rolurile membrilor grupului, C3.3 Contribuie activ la planificarea muncii grupului). Cuvintele „magice”: telefon, dialog, ascultă, negociază.

Competențele au nevoie de conținuturi atractive, palpabile și de interes pentru elevi. Lista celor propuse de C.D.Ș. e bine gândită: peisajul local, gastronomia, evenimente importante din sat, legende, tradiții, persoane-model, copilăria din secolul trecut.

Familia este implicată tocmai prin aceste competențe-conținuturi. Elevii trebuie să parcurgă mai multe etape pentru realizarea portofoliului final, împreună cu familia, cu

comunitatea locală în general. Ca metodă de aplicare a CDȘ-ului am ales istoria orală. Ghidul aduce amănunte: „Ca abordare pedagogică, istoria orală presupune că elevii învață să fie „cercetători” în paralel cu construirea identității proprii prin crearea propriei istorii orale. Elevii cercetează un subiect, interviează persoane și discută produsele create, dezvoltând astfel competențe care implică analiza, sinteza și evaluarea.” De asemenea, sunt pregătite și posibile subiecte pentru interviuri:

- „Povestiri de familie: Copilăria, Adolescența, Cum s-au cunoscut părinții/ bunicii, Tinerețea tatălui/ mamei/ bunicilor, Arborele genealogic, Biografii, Jocurile copilăriei
- Obiceiuri și tradiții de sărbători în familie
- Eroi din familia noastră (participanți la evenimente deosebite – revoluție, grevă, dezastre naturale – inundații, cutremure, alunecări de teren etc.)
- Folclorul numelor
- Meserii/profesii în familia noastră
- Călătoriile în familia noastră”.

Aplicarea la clasă a fost puțin mai dificilă. Prima reacție în cazul unor elevi și părinți a fost de respingere. Ulterior, după exemplul personal și al unor elevi mai „tupești” s-a intrat pe linia dreaptă. Totul fără stres, în mediu exterior școlii, cu metode inedite (interviu copii), cu ajutorul tehnologiei. Discuțiile dintre elevi, elevi și familie au reprezentat principalul câștig. Pe lângă informațiile obținute și prezentate la școală, un prim câștig a fost implicarea familiei, a altor persoane din localitate în activități.

Progresul real a fost în schimbarea de atitudine a copiilor. Stimă de sine crescută, valorizare a locurilor natale, implicarea/ sprijinul familiei pentru activitățile lor. Un lucru bun, un pas care trebuie continuat, întărit.

Concluzia – aplicarea la clasă a acestui C.D.Ș. a fost un succes.

Bibliografie

- Culidiuc, Tiberiu (coordonator) (2015). IMPACT – jocuri și povestiri, Manual de educație non-formală, ediția a II-a, Fundația Noi Orizonturi
- <https://www.noi-orienturi.ro/resurse/service-learning-in-clasa/> (accesat la 19.06.2024)

RELAȚIA ȘCOALĂ-FAMILIE ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII ELEVULUI

BIȚ LAVINIA
Liceul cu Program Sportiv, Arad

**"Școala trebuie să urmărească tot timpul ca tânărul să părăsească băncile nu ca specialist, ci ca o personalitate armonioasă."
(Albert Einstein)**

Tot ceea ce știm credem și gândim despre copil se reflectă în tot ceea ce facem pentru el. Cu cât ne vom apropia mai mult și îl vom înțelege mai bine, cu atât vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte la nivelul întregului potențial de care dispune.

Ideea centrală este aceea că fiecare copil este unic, iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privința lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte pe deplin. Educația este procesul prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane. Ea constituie o necesitate pentru individ și pentru societate.

În educație nu există rețete, există experiență acumulată, idei, teorii bazate pe cercetări noi, practici confirmate care și-au demonstrat în timp eficiența, valori, principii, reguli. Factorul decisiv în succesul școlar îl reprezintă colaborarea familiei cu reprezentanții unității școlare.

Se poate afirma că eficiența întregii activități didactice este determinată, în mod substanțial, de relațiile pedagogice stabilite între profesori și elevi; elevi și elevi; elevi și clasa de elevi; dar și de cele stabilite între familie și școală, profesori și părinți, elevi și părinți. Atât profesorii cât și părinții au același interes deosebit față de succesul copiilor și dețin sistemul de legături care să le faciliteze reușita. Idealul educațional constă în formarea și dezvoltarea integrală a personalității din perspectiva exigențelor culturale, axiologice, social-economice, științifice și politice ale societății democratice pentru asumarea unui ansamblu de valori necesare propriei dezvoltări, realizării personale și integrării sociale, profesionale într-o societate a cunoașterii. De modul în care școala interrelaționează cu familia și comunitatea depinde formarea personalității.

Familia are un rol decisiv în maturizarea psihosocială a copilului, în conturarea concepției lui despre lume și despre sine. Influența exercitată de către părinți asupra copilului este benefică, dacă aceștia sunt competenți privind educația, dacă îl îndrumă cu tact și cu înțelepciune, dacă îl respectă și-i stimulează creativitatea, responsabilitatea și libertatea. Școala continuă, diversifică și aprofundează educația copilului, organizează procesul educațional, centrat pe formarea integrală a personalității acestuia. Calitatea acțiunilor și a influențelor familiei și ale școlii poate fi obținută numai printr-o comunicare și colaborare eficientă între actorii implicați în educația copilului. Relațiile bazate pe înțelegere, susținere, respect, dragoste creează temeiul comunicării și colaborării eficiente a familiei cu școala și cu comunitatea.

Este cunoscut faptul că din ce în ce mai mulți părinți plasează problemele legate de buna educație a copiilor printre cele mai importante preocupări ale lor. Printre ei sunt părinți care țin o strânsă și permanentă legătură cu școala.

Ei se străduiesc, îndrumați de cadrele didactice, să creeze în mediul familial o ambianță prielnică unei dezvoltări sănătoase a copilului. În felul acesta, influența favorabilă exercitată de școală asupra elevului continuă și acasă.

Școala oferă acestor părinți prin intermediul diriginților, psihologului, administrației, sfaturi prețioase privitor la modul în care trebuie să rezolve probleme educative specifice vârstei. Cu părere de rău, există și alt tip de părinți, care consideră că nu în toate cazurile este necesară menținerea unei legături permanente cu școala. Ajutorul calificat al cadrelor didactice este de neînlocuit, fiindcă ei sunt acei a căror profesie este tocmai de profesor .

Realizarea tuturor sarcinilor instructiv-educative are loc pe fondul unor particularități specifice ale modalităților de colaborare școală-familie și a valențelor părinților în educarea elevului . Educația trebuie să cultive valori precum, respectul reciproc, credința în egalitatea sau complementaritatea culturală, în vederea unei bune comunicări sau conviețuiri. Fiind necesară cunoașterea completă a profilului elevului, atât din punct de vedere psiho-pedagogic cât și a condiției sale sociale, școala trebuie să colaboreze cu familia sub diverse forme. Colaboarea părinților cu școala este o condiție obligatorie pentru atingerea scopului educațional propus, aceasta conducând la completarea educației elevului și la dezvoltarea armonioasă a personalității acestuia.

Din păcate, de cele mai multe ori nu există comunicare între profesori și familiile elevilor, acestui subiect neacordându-i-se atenția cuvenită, sau fiind tratat cu indiferență. Trecerea de la sistemul educațional preșcolar la cel gimnazial, faptul că elevul se descurcă în viața cotidiană mai bine ca înainte, nu trebuie să fie interpretat de către familie ca un semn că acesta nu mai are nevoie de ajutor în munca educațională, ci din contră, trebuie intensificată colaborarea cu școala. O mare parte din sarcinile educaționale vor fi preluate de școală, dar procesul educațional trebuie să continue și în cadrul familiei, care constituie un sprijin și la îndeplinirea sarcinilor școlare (spre exemplu, la verificarea realizării temelor pentru acasă). Un efort unilateral din partea școlii, nu garantează o reușită școlară, în special la elevii cu probleme în familie. Nu este de laudat nici atitudinea unor părinți ce își închipuie că dacă profesorul este plătit să-i educe copilul, ei nu mai au nicio responsabilitate, dar nici neglijența unor profesori, care ezită să contacteze familia în cazul unor probleme în educația elevului, fie pentru a nu deranja, fie dintr-o supraevaluare a potențialului educațional propriu. În colaborarea dintre școală și familie rolul de coordonator revine școlii, care trebuie să traseze sarcinile care revin familiei în completarea procesului educațional al copilului, să verifice buna îndeplinire a acestora și să asigure unitatea de vedere în acțiunile comune .Familia, indiferent ce preocupări valoroase ar avea în legătură cu educația elevilor, nu va obține rezultate bune decât în condițiile în care colaborează cu școala. Elevul trebuie să fie stimulat să citească, să scrie, să gândească, să comunice, să acumuleze noi cunoștințe și deprinderi care să îi ajute în formarea și educarea lor. De aceea trebuie să gândim, să căutăm, să găsim și să alegem modalități și metode adecvate pentru o colaborare eficientă între cei doi factori principali școală-familie, care să ajute la formarea educativă a elevilor.

În concluzie putem afirma că pentru a avea rezultate bune, copilul are nevoie de un climat familial echilibrat, în care să se simtă ocrotit și în siguranță. Acest lucru este posibil dacă părinții sunt atenți la nevoile lui, și dacă au o colaborare bună cu școala. În același timp trebuie

să dea dovadă de fermitate și să stabilească limite. Alături de familie, în dezvoltarea personalității copilului, un rol decisiv îl are școala. În vederea obținerii unor performanțe școlare optime, profesorul are sarcina să identifice elevii cu situații problematice, să stabilească de comun acord cu părinții sarcinile și strategiile educative ce revin familiei, să dirijeze activitățile educaționale din cadrul familiei.

Ipoteza conform căreia rezultatele elevului la învățătură depind în mare măsură de implicarea activă a părinților în viața școlară, este condiționată de confirmarea sau infirmarea celor două ipoteze specifice și anume: conlucrarea permanentă între familie și școală are efect benefic asupra rezultatelor elevului și nivelul de educație al părinților contribuie la formarea intelectuală a copiilor.

Bibliografie:

- Băran- Pescaru, A., „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004.
- Dolean, I., Dacian, D.- „Meseria de părinte”, Editura Aramis, București, 2002.
- Popescu, M., „Implicarea comunității în procesul de educație”, Corint, București, 2000
- Vasile Gh. Cojocaru, ”Calitatea în educație”, Chișinău, 2007
- Vrașmaș, E. - „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2001
- Vrașmaș, E., A., „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002.

OPTIMIZAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR PRIN INTENSIFICAREA DIALOGULUI ȘCOALĂ-FAMILIE

Prof. BOROS MONICA
Grădinița nr.280, București

Se știe că formarea personalității copiilor este rezultatul unei interacțiuni foarte complexe între factorii genetici și influențele mediului în care copilul crește .

Modul în care se formează personalitatea copiilor reprezintă și a reprezentat de-a lungul anilor, un subiect foarte impotant și dezbătut.

La dezvoltarea personalității copilului contribuie o serie de factori, factori genetici, experiențele și relația cu părinții, interacțiunile sociale dar și evenimentele prin care trece copilul.

Personalitatea ar putea fi definită ca fiind suma trăsăturilor emoționale, cognitive și comportamentale unice fiecărui copil , învățate și dezvoltate prin experiența de zi cu zi.

Personalitatea reprezintă de fapt , trăsaturile unice , care ne deosebesc de ceilalți , ele fiind uneori evidente în comportament , alteori fiind neexprimate comportamental. Ceea ce face și ceea ce gândește copilul îi este caracteristic acestuia. Aceste trăsături au durabilitate în timp și cu ajutorul lor conduita copilului devine relativ productibilă.

Ereditatea oferă materialul brut care este apoi modelat de mediu .

Personalitatea copilului se află în continuă modificare dar și dezvoltare, aceasta având de fapt un caracter organizat. Personalitatea este compusă din trup și suflet , acestea formând de fapt un tot.

Pentru dezvoltarea personalității copilului este foarte important dialogul grădiniței / școlii cu familia. Această comunicare este un ansamblu de acțiuni care au în comun transmiterea de informații sub formă de mesaje , de gesturi simbolice, este un proces dinamic ce se află într-o continuă schimbare . Cu ajutorul comunicării ne exprimăm gândurile, ideile, se oferă informații utile.

Este un proces dinamic, aflat într-o continuă schimbare.

Grădinița / Școala are un rol important în colaborarea cu părinții copiilor, pentru a asigura educația acestora, deoarece educația permanentă presupune o învățare pe tot parcursul vieții. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie este o necesitate actuală. Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, dacă nu cunoaște familia și condițiile de muncă ale copiilor.

Legătura școlii cu familia este esențială pentru a cunoaște nenumărate aspecte privitoare la comportamentul copiilor, situația la învățătură, disciplina; dialogul cu familia este un element indispensabil pentru reușita școlară. Pentru o bună reușită în educația copiilor, familia trebuie sa devină un bun colaborator al școlii, să creeze condițiile necesare activității de învățare permanentă, precum și controlul îndeplinirii programului zilnic.

Dintotdeauna școala a colaborat cu familia în diferite forme, însă astăzi din punct de vedere a cerințelor sociale, apare mai mult ca niciodată necesitatea întăririi legăturii dintre acestea.

Prin activitățile comune cu părinții, noi, profesorii încercăm să colaborăm cu familia

pentru a observa la elevi noștri schimbări pozitive atât în domeniul performanțelor școlare cât și din cel al implicării active în activitățile ce se desfășoară cu ei.

La începutul fiecărui an școlar se încheie de către unitatea un parteneriat cu părinții , acesta are un rol foarte determinant .

Acest parteneriat aduce aproape familia de unitatea în care este înscris copilul. Grădinița /scoala nu-si poate realiza pe deplin sarcinile dacă nu cunoaște familia, condițiile de muncă.

Din punct de vedere juridic, parteneriatul se definește ca o înțelegere legală în care partenerii definesc împreună scopul general al parteneriatului și presupune colaborarea strânsă și combinarea avantajelor specifice pentru ambii parteneri. Din punctul de vedere al beneficiilor pe care le aduce, parteneriatul poate fi definit ca o modalitate eficientă în realizarea reformei managementului, prin schimbarea modului în care sunt abordate problemele publice, astfel încât soluționarea lor să devină fezabilă prin parteneriat.

Parteneriatul școală – familie - comunitate este dat de relațiile de colaborare între personalul școlii și familii, membrii comunității, organizații (companii, biserica, bibliotecă, servicii sociale) pentru a implementa programe și activități care să îi ajute pe preșcolari/ elevi să reușească .

Parteneriatele școală - familie - comunitate au însemnat beneficii în planul performanței academice a elevilor. Spre exemplu, se diminuează rezistența elevilor și se reduc efectele negative ale stresului și inechităților sociale, se dezvoltă competențele sociale ale elevilor, scade nivelul de participare a adolescenților în activități de risc.

Construirea parteneriatului este un proces deliberat ce implică adoptarea unui management bazat pe colaborare, comunicare și acceptarea diversității, responsabilizarea partenerilor și implicarea reciprocă.

Parteneriatul grădiniță-familie-comunitate, necesită din partea tuturor celor implicați acceptare, toleranță, interacțiune, egalitate de șanse, comunicare, colaborare și cooperare, susținere reciprocă și lucru în echipă. În cadrul acestui parteneriat de educație se identifică unele nevoi, precum cea de cunoaștere.

O latură extrem de importantă a parteneriatului educațional grădiniță-familie este cea comunicațională. De fapt, comunicarea reprezintă temelia unui parteneriat eficient. Pentru a avea succes comunicarea dintre partenerii implicați trebuie să se bazeze pe o relație pozitivă, deschisă care să le ofere acestora șansa de a adresa întrebări, de a-și prezenta punctul de vedere, de a-și exprima dorințele dar și îngrijorările, de a lua decizii. În perioada copilăriei eforturile depuse de educatori și părinți trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în scopul asigurării celor mai bune condiții de creștere și dezvoltarea a copiilor.

Comunicarea mediază relația dintre cei doi parteneri iar prin utilizarea ei în forme și moduri diferite cadrele didactice reușesc:

- să le facă părinților cunoscute aspecte ce țin de: comportamentul fiecărui copil, probleme apărute, situații specifice de învățare;
- să îi antreneze pe aceștia alături de copii în activități diverse oferindu-le șansa de a se apropia de copii și de activitatea din grădiniță, de a petrece timp de calitate alături de ei, de a le favoriza progresul școlar;
- să mențină fluxul comunicațional pozitiv, să trimită lunar câteva însemnări părintelui, prin care este înștiințat în legătură cu activitățile derulate la grupa preșcolarului;
- să caute oportunități pentru discuții informale, să participe la evenimentele din comunitate pentru a le oferi șansa părinților să le cunoască mai bine;
- să învețe despre cultura, viața, locul de muncă al membrilor familiilor, pentru a realiza impactul tuturor acestora asupra copiilor.

Formele de colaborare a familiei cu școala sunt variate și fiecare cadru didactic are libertatea de stabili acele modalități care sunt mai eficiente. Pentru a-i ajuta în cunoașterea propriului copil, părinților le-au fost aplicate chestionare, iar în timpul vizitelor la domiciliu sau la întâlnirile de consiliere, le-am discutat cu fiecare părinte în parte stabilind împreună unde trebuie să intervină atât părintele cât și profesorul în educația copilului.

Operaționalizarea mai clară a conceptelor de implicare și de participare a părinților permite diferențierea următoarelor aspecte: două tipuri de implicare a părinților și anume, spontană (pornește de jos în sus) versus planificată (de sus în jos); cea din urmă se referă la intervenții sau programe construite cu scopul de a rezolva problema insuficienței participării sau absenței părinților; o implicare acasă - spre exemplu, o discuție acasă despre activitățile de la școală și implicarea la școală – de exemplu, participarea părinților în activitățile școlii sau aspecte de organizare a activității școlare: comunicarea cu școala, relația școală - părinți. Încrederea este vitală pentru colaborare și reprezintă un predictor pentru îmbunătățirea rezultatelor școlare. Încrederea între părinți și profesori poate fi abordată teoretic la diferite niveluri: individual, instituțional sau social.

Legătura școlii cu familia este esențială pentru a cunoaște nenumărate aspecte cu privire la comportamentul copiilor, disciplină, probleme de sănătate. Dialogul cu familia este un element indispensabil pentru rețeaua școlară. Pentru o bună reușită în educația copiilor, familia trebuie să devină un bun colaborator al grădiniței / școlii, să creeze condițiile necesare activității de învățare permanentă, precum și controlul îndeplinirii programului zilnic.

În ultimul timp se constată o depărtare a familiei de școală, o scădere a interesului părinților față de rezultatele școlare. Părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au răbdare să le acorde atenție. Acest lucru este un semnal de alarmă și cred că se impune o reconsiderare a relației școală-familie.

De foarte mult timp rolul profesorului nu se reduce doar la munca de la catedră, ci presupune o activitate mult mai complexă, de îndrumare și conducere în relația dintre elevi și familia acestora; această activitate de strânsă colaborare fiind o obligație de ordin profesional și moral în același timp.

O preocupare permanentă în întâlnirile cu părinții a fost identificarea dificultăților de comunicare pe care aceștia le întâmpină cu proprii lor copii precum și găsirea unor mijloace de optimizare a comunicării dintre aceștia.

Este de dorit ca părinții să regăsească un sprijin în sistemul educațional, să se simtă responsabili și datori să se intereseze de copiii lor, de activitatea la care participă în contextul educațional, să îi îndrume și să participe la orice inițiativă a parteneriatului, să mențină o legătură strânsă cu cadrele didactice, să participe la luarea deciziilor și în măsura posibilităților să le ofere sprijin.

În concluzie, dascălul este cel ce armonizează interesele școlii cu satisfacția, bucuriile elevilor realizate; suntem cu toții conștienți că obiectivele educaționale nu pot fi realizate decât prin eforturile tuturor factorilor, în special acelor educativi: părinți și profesori, în acest caz.

Bibliografie

- Băran-Pescaru, A. (2004) b, Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București.
- Stoian, M., Abecedarul părinților, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972
- Șerbănescu, D., Exemplu în educația copiilor, Editura Științifică, București, 1967;•
- <https://ro.wikipedia.org/wiki/Comunicare>

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI GRĂDINIȚĂ -FAMILIE ÎN CONTEXTPOST PANDEMIC

prof. înv. preșc. CĂRHAȚ CORNELIA
GPN Crainimăt Bistrița-Năsăud

Contextul actual, declanșat de pandemia COVID-19, măsurile întreprinse de societate în vederea depășirii unor situații limită create de starea în care trăim, au impus adoptarea unor noi modalități de comunicare și colaborare. Profesorii, elevii, părinții au încercat să se adapteze la noua realitate, cea a distanțării sociale, în care procesul educațional trebuie să continue în mediul online. Împreună cu părinții am căutat și găsit soluții pentru toate problemele, fiindcă într-un timp foarte scurt a trebuit să ne adaptăm cu toții noii situații.

În contextul nou generat, care a adus modificări semnificative atât în organizarea spațiilor din grădiniță, a programului zilnic și a modalității de desfășurare efectivă a activităților, cunoașterea copiilor și a familiilor, cu particularitățile lor, a devenit și mai importantă. Printre cele mai relevante informații pe care grădinița trebuie să le dețină cu privire la fiecare copil și la familia acestuia putem enumera:

așteptările familiei de la serviciile oferite de grădiniță sau de la instituția pentru educație timpurie, în perioada post pandemie;

informații privind particularitățile copilului (vârstă, program de masă și somn, antecedente medicale, rutine, interese specifice);

dorințele pe care părintele le are în raport cu îngrijirea, creșterea și educarea copilului său (menținerea unui anumit program; derularea unor activități specifice etc);

paternul educațional funcțional în familie (Cine se ocupă de copil? Cine va sta cu el acasă, în condițiile în care programul va fi organizat alternativ? Cine este *autoritatea*: mama sau tata? Cine îl îngrijește în mod curent și cine se joacă cu el? Cu ce anume se joacă și care este jucăria preferată? Cu ce tip de activități este obișnuit copilul? Ce nevoi speciale de susținere și îngrijire are?). Toate aceste informații pot fi obținute prin diverse modalități: formular de înscriere în grădiniță personalizat, un chestionar letric la intrarea copilului în grădiniță etc.

relațiile stabilite în cadrul familiei (Există alți frați? Cum relaționează cu aceștia? Își manifestă un atașament mai puternic față de o anumită persoană? Cum reacționează în momentele de separare? Cum a reacționat pe perioada pandemiei?)

modelele culturale care definesc mediul familial al copilului (valori importante pentru familie, tip de alimentație, sărbători respectate în cadrul familiei, tip de adresare, modalitățile adaptative pe care le-a folosit familia în perioada de pandemie etc.);

Comunicarea și colaborarea în această perioadă dificilă au fost două elemente cheie, dar am reușit să fim aproape unii de alții prin intermediul online.

Comunicarea cu părinții constituie prioritatea colectivului de cadre didactice al unităților de învățământ din perspectiva redeschiderii grădinițelor. Pentru a ne asigura că fiecare copil beneficiază de educație conform posibilităților și particularităților sale, părinții trebuie antrenați în acest demers.

Pentru a comunica eficient cu părinții, adaptându-ne la cerințele actuale, este nevoie să știm foarte clar ce, cât și cum comunicăm. În funcție de frecvența/perioada de timp la care se asigură transmiterea acestor informații, comunicarea poate fi:

comunicarea informațiilor de ordin organizatoric cu privire la desfășurarea activității din grădiniță, activități extracurriculare, care se desfășoară ori de câte ori este nevoie;

comunicarea zilnică: transmiterea informațiilor de bază în ceea ce privește starea de sănătate a copilului, masa, somnul, activitatea copilului, semnalarea unor schimbări în comportament;

comunicarea săptămânală: transmiterea informațiilor despre planificarea activităților instructiv-educative pe parcursul unei săptămâni.;

comunicarea lunară: transmiterea informațiilor generale din cadrul ședințelor/ întâlnirilor cu părinții;

comunicarea semestrială: transmiterea informațiilor referitoare la evoluția și progresul copilului.

La nivelul grădiniței noastre, comunicarea unor hotărâri, decizii, mesaje de informare, reguli de distanțare, regulile și procedurile proprii grădiniței și ale unității de învățământ, programul zilnic, modul de realizare a rutinelor, pot fi transmise prin intermediul unor anunțuri tipărite și afișate la avizierul grădiniței. De asemenea, aceste mesaje pot fi transmise și prin intermediul platformelor WhatsApp, Zoom, Mesenger, Facebook.

Părinții au dreptul și obligația de a participa la procesele de învățare ale copiilor lor, iar această mare provocare rezidă în realizarea angajamentului într-o manieră optimă și într-un parteneriat solid. În contextul reactualizării anumitor documente, acorduri, contracte, formatul electronic al acestora poate fi pus la dispoziția părinților prin intermediul grupurilor create pe diferite platforme.

Consilierea părinților, informările periodice privind adaptarea copilului și progresele acestuia pot fi realizate cu ușurință prin intermediul unor scrisori de corespondență sau întâlniri online. Indiferent de provocările acestei perioade consider că desfășurarea activităților în mediul online a fost un bun prilej de testare și depășire a propriilor limite, de reinventare și nu în ultimul rând de conectare la tot ceea ce înseamnă tehnică modernă.

Bibliografie

- Ecaterina Adina Vărășmaș, Consilierea și educația părinților, București, Editura „Aramis”, 2002; Ecaterina Adina Vărășmaș, Educația copilului preșcolar, București, Editura Pro Humanitate, 1999;
  - Gould, Terry, (2012) *Transition in the Early Years – From Principle into Practice*, Featherstone
  - *Starting Strong 2017, Transitions from Early Childhood Education and Care to Primary Education*, OECD <http://www.oecd.org/publications/starting-strong-v-9789264276253-en.htm>
  - *Starting Strong 2017, Key OECD Indicators on Early Childhood Education and Care*, OECD <http://www.oecd.org/education/starting-strong-2017-9789264276116-en.htm>
- Vrânceanu, M., *Ghid pentru cadrele didactice de la grupele de creșă*, Chișinău, 2017

RELAȚIA ȘCOALĂ - FAMILIE ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT VOCAȚIONAL – MUZICAL

Profesor CRĂCIUN PETRUȚA LAURA
Colegiul Național de Artă George Apostu Bacău

În societatea actuală, peisajul oferit de învățământul artistic muzical ne conduce spre ideea de independență didactică, tocmai din cauza implicării excesive a părinților în actul de predare – asimilare - evaluare. Cadrul didactic, cu experiență sau fără, este scanat zilnic, atât în activitatea de la sala de instrument, cât și în afara acesteia. Pe parcursul anilor școlari, părintele va fi cel care va avea drepturi în evaluarea profesorului, acesta din urmă neavând decât datorii profesionale, morale, uneori și materiale, ajungând să achite din buzunar materialele didactice și alte necesități ce presupun predarea. Este adevărat, cu acest aspect se confruntă și cadrele care nu activează în sistemul de predare vocațional, însă spre deosebire de aceste persoane, în mediul de predare artistic, cerințele de performanță definesc sistemul, care devine, în fiecare an, tot mai corecțional, mai abrupt și mai spectaculos. Cunoștințele de specialitate care se împărtășesc elevilor pe parcursul orelor de instrument pot fi arme cu două tăișuri, din perspectiva judecătorului – părinte, atoateștiutor.

M-am izbit, ca de altfel și ceilalți colegi din sistem, de opiniile pline de importanță ale părinților, care, deși nu aparțineau muzicii, aveau câte o soluție, mai hilară, sau mai antică, la problemele care defineau studiul individual al elevului, acasă. Părinți care nu aveau habar de cunoștințe într-ale pedagogiei își exprimau cu obrăznicie părerea despre cum ar fi trebuit să mă comport eu, ca și profesor, cu acei copiii, la clasă. În realitate, cei care dețin atributul de părinte, dovedeau că nu își cunosc deloc copiii, munca făcându-i indisponibili pentru a petrece timp cu proprii copiii. Absențele de la orele de instrument, bazate de multe ori pe minciuni nevinovate, invocând răceli imaginare, pierderea cheilor de la casă și alte motive puerile, făceau din acești părinți adevărați artiști în școala vocațională a muzicii vieții, totul culminând cu imaginile idilice din vacanțele petrecute sub pretexte. Este de înțeles lipsa de încredere în sistemul de învățământ, dar constat și reaua voință de a încerca să comunice, să fie transparent, să se străduiască pentru binele copilului, de a întreține o relație de bun simț și transparență cu educatorul de specialitate. Provocarea de început de an școlar, când profesorul așteaptă cu nerăbdare și pe gânduri un elev nou, dar mai ales un părinte nou, care va fi aproape imposibil de adaptat cerințelor didactice constituie repetabila povară, pe umerii dascălului. În grădina tipurilor de părinți trăiesc și aceia care lucrează în acest domeniu al muzicii și uneori chiar sunt colegi cu profesorul elevului. Asortați cu zâmbetele de rigoare, de o amabilitate excesivă, ascund o personalitate multiplă, toxică, ce se revarsă prin tentacule, în preajma concursurilor de profil, dar mai evident, după transmiterea ierarhiilor, la aflarea rezultatelor. Întotdeauna, că este de bine sau nu, răspunzători sunt cei care predau. Uimirea devine și mai mare când, împărtășesc din proprie experiență, lucrând peste program, pro-bono, în afara școlii, am fost apostrofată că am obosit elevul, chiar dacă a obținut locul întâi. Înțeleg că pare o absurditate, dar sunt convinsă că și alții au trăit-o.

Mediul familial nu este în concordanță cu cel școlar, dar am remarcat că nici nu se dorește o punte de comunicare directă, deschisă. A face din propriul copil o stea pe scenă nu este posibil fără îndrumarea specialistului, care, așa cum este el, un profesor dedicat, implicat, chiar dacă nu simpatic pentru părinte, urmărind performanța și stimulând execuția instrumentală, participând la formarea personalității artistice și la evoluția elevului, va dăruia societății un exponent durabil. Rolul școlii, din punct de vedere educațional, nu se rezumă doar la elevi. Școala este deopotrivă atât pentru elevi, cât și pentru părinți. Deși vremurile au minimalizat statutul profesorului, încurajând părinții să impună reguli, nu este târziu pentru a schimba ceva. Încă existau formele de lectorate cu părinții, din anii 2002-2005, chiar am și participat, în calitate de mentor, și am descoperit curiozitate, recunoașterea limitelor, neputințe pedagogice, solicitarea ajutorului la profesori, ba chiar și o atitudine de respect, pe care astăzi lumea o consideră desuetă. Până la urmă, rolul școlii este de a educa, de a perfecționa, de a da societății valori, cu atât mai mult mă refer la școala vocațională - muzicală, care se bazează, în proporție de 90 la sută, pe studiul la instrument, care se face conștient, dedicat, implicat, în forma inteligent - afectivă și gestionarea emoțională.

Părintele este parte componentă a sistemului, alături de elev și cunoașterea reciprocă, directă, fără prejudecăți, duce spre un parcurs pozitiv. Aș putea să mă aventurez în emiterea unei comparații, corabia cu cei doi pasageri, părintele și elevul, condusă pe rol de către profesor, atât pe timp frumos, cât și pe furtună, până la următorul port, un nou an școlar, care se apropie.

Bibliografie

- Piaget, J - Psihologie și pedagogie, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1972
- Roșca, Al. - Creativitatea, București, Editura Enciclopedică, 1972
- Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, editura Polirom, Iași, 2005

RELAȚIA FAMILIE-ȘCOALĂ-COMUNITATE

Profesor CUPAR NORINA CORNELIA
Școala Gimnazială „ Nichita Stănescu” Baia Mare

O problemă de actualitate pentru România o reprezintă responsabilitatea locală pentru calitatea educației și a succesului școlar. Școlile de toate tipurile sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și adolescenților. Cele care duc la bun sfârșit mult mai eficient această responsabilitate se consideră pe ele însele și elevii lor ca parte a sistemului social ce include familiile și comunitățile. Cercetările desfășurate în unele țări din Europa arată că atunci când școlile, familiile și comunitățile lucrează împreună ca parteneri, beneficiarii principali sunt elevii.

Formarea personalității și instruirea copiilor depinde într-o anumită măsură de relația dintre școală, familie și comunitate. Între cele trei entități trebuie să existe o relație strânsă pentru a sta la baza educației de calitate. Relația bună dintre școală, familie și comunitate influențează dezvoltarea copilului la diferite vârste.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și comunitatea locală se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de sprijin. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi, ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional. În țările dezvoltate, cu deosebire pe continentul nord - american, parteneriatele școală - familie - comunitate sunt esențiale în procesul de educație a elevilor și în succesul lor la școală. Părinții care participă la programele educaționale inițiate de școală vor putea aprecia mai bine abilitățile și aptitudinile copiilor, problemele și posibilitățile de rezolvare a acestora în procesul învățării.

În situațiile contemporane ale fenomenului educațional se impune tot mai mult implicarea profesorilor în relații de colaborare cu părinții copiilor precum și cu ceilalți factori din societate interesați de educație. Rolul profesorilor nu se reduce doar la educația la școală, ci presupune o astfel de activitate în fiecare relație cu elevii și familiile acestora, desfășurând o muncă de dezvoltare, de conducere și de îndrumare. O relație eficientă profesor – părinte presupune, printre altele, o ascultare activă, implicarea familiei în acțiunile extrașcolare ale elevului, cultivarea toleranței față de un punct de vedere diferit.

Cooperarea activă a școlii și a cadrelor didactice cu ceilalți factori educaționali: familia, comunitatea locală, biserica, organizații nonguvernamentale, trebuie să ducă la realizarea unor parteneriate viabile. Școala trebuie să găsească cele mai bune formule prin care cei implicați în acest proces de educare să poată gestiona resursele umane, să se poată adapta rapid la managementul schimbărilor din societatea actuală. Totuși, rolul important, cel puțin acum, îl are școala, care, prin activitățile elaborate, poate dezvolta elevilor norme și conduite social-morale, abilități și conduite civice, în contextul actual.

Cu un rol important în maturizarea psiho-socială a copiilor, în special în conturarea imaginii de sine, familia este cea care pune bazele educației încă din primii ani de viață. Școala

continuă acest proces, cu scopul de a forma integral personalitatea copiilor. Doar o comunicare eficientă dintre școală și familie conduce la creșterea calității acțiunilor. Astăzi, din ce în ce mai mulți părinți plasează problemele legate de buna educație a copiilor lor în sarcina școlii. Există însă printre ei și părinți care mențin o relație strânsă cu profesorii din școală. Îndrumați de aceștia, părinții încearcă să creeze și să mențină în mediul familial o ambianță prielnică dezvoltării sănătoase a copiilor lor. Așa se explică cum influența favorabilă exercitată de școală asupra elevilor continuă și acasă. Există însă situații în care părinții nu consideră că această relație este importantă și nu comunică cu reprezentanții școlii eficient. În această situație intervine rolul pe care îl are școala, prin găsirea unor metode de atragere a părinților într-un dialog propice.

Formele de colaborare a familiei cu școala sunt diferite, fiecare școală sau cadru didactic are libertatea de a stabili dacă modalitățile de cooperare sunt eficiente. Munca școlii cu familia impune un sistem, o unitate de obiective, metode și măsuri care să conducă la o colaborare mai bună.

Pentru ca această colaborare ideală să se realizeze trebuie să existe o voință a colaborării, iar factorii educaționali implicați să se considere parteneri în adevăratul sens al cuvântului.

În concluzie, numai printr-o colaborare strânsă, susținută, familie, școală și comunitate se poate pune în aplicare procesul de educare al elevului. Pentru a construi un mediu prietenos copilului și pentru a fi calitativă, interesantă, școala are nevoie de sprijinul conștient și partenerial al părinților și actorilor comunitari. Pe tot parcursul perioadei școlare este necesar să existe un acord conform căruia părinții să colaboreze cu instituția de învățământ frecventată de copiii lor și cu instituțiile educative din întreaga comunitate.

Bibliografie:

- Băran- Pescaru, A., „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004.
- Dolean, I., Dacian, D.- „Meseria de părinte”, Editura Aramis, București, 2002
- Vrășmaș, E. - „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2001

IMPORTANȚA DIALOGULUI DINTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

Prof. DAVIDHAZY ALINA
Șc. Gim. „N. Bălcescu” - Arad

Cercetările arată că, indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței. Îmbunătățirea relației școală-familie-comunitate este un obiectiv prioritar la nivelul învățământului românesc. În condițiile în care școala reprezintă pionul principal al educației tinerei generații, dar nu suficient, educația de tip familial devine necesară cu atât mai mult cu cât bazele formării personalității se pun în mediul familial. Familia se poate constitui într-un factor de risc sau în unul de protecție în funcție de abilitățile pe care le dezvoltă, climatul educațional și afectiv existent la nivel familial.

Este foarte important rolul jucat de membrii familiei în pregătirea copilului pentru ceea ce urmează. Rolul de inițiator al familiei constă, din acest punct de vedere și chiar de la început, în a recunoaște importanța vieții școlare, în a așeza munca școlară într-o lumină obiectivă și realistă și în a-l face pe copil conștient de răspunderile lui, în a-l face să considere munca lui ca pe o „chestiune personală” și nu ca pe o problemă a părinților. A fi școlar nu e un lucru atât de ușor pe cât își închipuie adulții; copilul trebuie să fie sprijinit de familie pe toată durata unei școlarități care îi cere curaj, eforturi mari și multă perseverență și care îi pricinuieste neliniști, griji și destule încordări. Acest sprijin constă, mai presus de orice, în a oferi școlarului maximum de securitate și de certitudine în ceea ce privește baza sa familială, relațiile și legăturile sale cu părinții. Interesul cald arătat pentru experiențele sale școlare, așa cum le trăiește el, reprezintă alt aspect foarte important.

Trecerea de la grădiniță la școală reprezintă o etapă importantă și destul de solicitantă pentru copil. Cu același entuziasm cu care copilul așteaptă și își imaginează cum va fi la școală, în egală măsură se și teme de ceea ce se va întâmpla acolo, de lucrurile care îi sunt necunoscute.

Atitudinea aceasta ambivalentă poate determina inițial confuzie sau un refuz față de noii colegi. Copilul poate spune că nu îi place la școală, că nu îi plac copiii de acolo, că îi preferă pe cei de la grădiniță. În timp, însă, el ajunge să lege prietenii, să încheie alianțe, să se joace și să lucreze împreună cu ei.

Însă, în egală măsură, spațiul școlar poate avea și un alt fel de rol, acela de a fi și un spațiu unde copilul poate aduce și descărca conflictele sale, agresivitatea, tensiunea provocată de anumite evenimente pe care le trăiește acasă, în familie.

Felul în care părinții se raportează la copii și comportamentul lor în familie afectează în mod decisiv modul în care copilul se va raporta la societate.

Direcția spre care va merge copilul se trasează încă din familie, locul unde se va forma idealul său. Acesta se formează din copilărie până la adolescență. Astfel, când relațiile dintre părinți au fost armonioase, idealul adolescentului include un model care le seamănă.

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele

interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Va înțelege greu extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Adaptarea la noi grupuri se va realiza cu dificultate.

Realitatea de zi cu zi a familiei este diferită azi de cea a generațiilor anterioare. Părinții și copiii își petrec mult mai puțin timp împreună și aproape toți adulții se confruntă cu o permanentă dorință de a echilibra cererile vieții de familie, cu cele ale slujbei. Într-o vreme în care părinții se află sub presiuni fantastice, care-i fac mai puțin capabili să participe la viața copiilor lor, există o nevoie și mai mare de a se implica, mai ales în educație.

Școlile trebuie să răspundă nevoilor părinților și să le ofere acestora sprijinul necesar pentru ca ei să se poată implica în procesul de învățare al copilului. În același timp, părinții trebuie să încetinească ritmul vieții cotidiene, acordând mai multă importanță deținerii de către urmașii lor a unei bune educații. E util ca ei să servească drept model pentru copiii lor.

„Atunci când, în procesul de evoluție firească a omului intervine o schimbare de mediu, intervine automat și o schimbare de comportament. Însă aceasta nu este întotdeauna negativă, ba dimpotrivă, ea se poate solda cu rezultate foarte bune, atunci când schimbarea este anticipată și pregătirea se face în mod progresiv.” (Antonia Noél)

Acordul familiei cu școala înseamnă găsirea în comun a unei soluții care să corespundă atât intereselor copilului și familiei cât și școlii și societății. De asemenea, modul în care sunt prezentate, comentate, argumentate informațiile de către părinți, influențează opiniile și atitudinile copiilor atât față de dascăli, cât și față de actul învățării în sine.

Bibliografie

- Andrei Cosmovici, *Psihologie generală*, Ed. Polirom, Iași, 1996;
- Adrian Tănăsescu-Vlas, *Viața de familie*, Traducere din limba rusă, Ed. Sophia, București, 2009

IMPORTANȚA COLABORĂRII ȘCOALĂ-FAMILIE ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ȘCOLARULUI MIC

prof. înv. primar: ANCA LOREDANA DOJA
Școala Gimnazială "Viorel Nimigeanu" Nimigea de Jos

Relația școală – familie este un subiect des abordat în literatura de specialitate și supus atenției întregii societăți, mai ales pe fondul schimbărilor sociale actuale. Dacă până în prezent acest parteneriat școală-familie a fost dezvoltat unilateral, fiind de multe ori considerat "responsabilitatea școlii", acest lucru s-a dovedit a fi insuficient. O educație de calitate se realizează atunci când la procesul de formare a micilor școlari participă în mod armonios toți factorii educaționali. Relația de colaborare permanentă cu familia este una dintre condițiile esențiale care asigură succesul școlar.

Familia și școala urmăresc în mod conștient să contribuie la dezvoltarea fizică, dar și psihologică a copilului, să-i formeze orizontul cultural, să-l învețe să gândească, să-i formeze deprinderi de muncă și de comportare corectă în societate.

Copilul trăiește un sentiment de mândrie atunci când părinții săi se implică în activitățile școlii sau îi sprijină în realizarea sarcinilor de învățare. În mod sigur aceste fapte au ecouri pozitive în formarea personalității copilului, în conștiința lui. Ca urmare își va respecta mai mult părinții, va învăța să aprecieze munca celorlalți și astfel îi va fi asigurat succesul școlar. Dăruirea, tinerețea, experiența, profesionalismul, puterea, curajul, interesul, dedicarea, perseverența, implicarea, sensibilitatea sunt câteva din calitățile și în același timp valorile unui mare pedagog care, prin implicarea eficientă a părinților în dezvoltarea intelectuală a copiilor, asigură o educație de calitate.

Colaborarea eficientă școală – familie reprezintă o reușită a procesului educațional. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate, iar colaborarea este absolut necesară. Școala trebuie să colaboreze cu familia :

- în domeniul învățării elevului ;
- în domeniul comportamentului ;
- în domeniul dezvoltării fizice ;
- în domeniul dezvoltării intelectuale, morale și estetice ;
- în domeniul deprinderilor și priceperilor de muncă, deprinderilor igienico – sanitare;
- în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afara clasei și a școlii.

Preocupările față de asigurarea dezvoltării tuturor elevilor de vârstă mică și nu numai, ci și a evitării eșecurilor școlare, sunt de actualitate, motiv pentru care există un grad ridicat de interes față de identificarea unor metode, soluții eficiente pentru implicarea activă și creșterea motivației elevilor pentru învățare. Eu consider că existența suportului și a îndrumării permanente din partea familiei reprezintă o piatră de temelie, iar pentru aceasta este absolut necesar ca părinții să cunoască atât oportunitățile pe care le constituie o bună bază educațională, cât și modalitățile prin care ei pot contribui la reușita în școală, dar mai ales în viața a copiilor lor.

Am aplicat părinților elevilor pe care îi îndrum o serie de chestionare, pentru a-mi da seama de interesul pe care-l manifestă fiecare părinte pentru școală, pentru copilul său și ce așteptări au aceștia.

Analizând răspunsurile date de părinți și din discuțiile cu aceștia, am ajuns la concluzia că e nevoie de implicare și colaborare pentru o educație valoroasă din perspectiva afectivității, a cunoașterii, a trebuințelor, atitudinilor, valorilor și motivației. Pentru ca parteneriatul să devină eficient, am propus o serie de acțiuni comune la care să participe atât elevii, cât și părinții lor sau alți parteneri educativi din comunitate. În acest fel, activitățile au devenit benefice, finalizându-se printr-o evaluare ce a vizat atingerea obiectivelor propuse. Forme concrete de colaborare cu părinții în cadrul parteneriatului încheiat :

- a) lectorate și consultații pe teme educative ;
- b) activități extrașcolare ;
- c) lecții demonstrative pe teme educative ;
- d) colaborarea cu alți parteneri educativi ;

„Parteneriatul între școală și familie și-a demonstrat eficiența pretutindeni unde a fost aplicat, dacă s-au respectat anumite condiții de realizare a acestuia: Părinții să fie percepuți de către cadrele didactice ca persoane active și valoroase pentru educarea copiilor; De asemenea părinții să se implice în mod concret în luarea de decizii referitoare la activități extrașcolare, la modificarea orarului, la stabilirea disciplinelor opționale, iar responsabilitatea pentru evoluția copilului să fie împărțită între școală și părinți.” (Beznea,2005)

Implicarea părinților în educație este fundamentală pentru succesul academic al copilului, iar asta presupune atenție acordată de către părinți școlii și activităților legate de școală în contextul familial, dar și asigurarea unui anturaj stabil și sigur, stimularea intelectuală a copilului, conversații între părinți și copii, participare la activitățile legate de școală. Prin toate aceste comportamente, părinții stimulează motivația copiilor pentru școală, iar activitățile desfășurate acasă contribuie la formarea unor abilități de învățare, autoorganizare, ceea ce influențează pozitiv reușita școlară a copiilor. Oportunitatea cea mai promițătoare pentru rezultatele elevilor apare atunci când familia, școala și comunitatea lucrează împreună.

Bibliografie:

- Allport, G. W., Structura și dezvoltarea personalității, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1998.
- Alb, G., Achim, V., Elevul – participant la propria formare, în *Învățământul primar*, nr. 2-4, Editura Miniped, București, 2004.
- Băran-Pescaru, A. (2004) *Parteneriat în educație, școală-familie-comunitate*, Editura Aramis, București;
- Beznea, N., Familia și școala în relație de parteneriat educațional, în *Învățământul primar*, nr. 1-2, Editura Miniped, București, 2005.

ANTREPRENORIATUL ACADEMIC ȘI DEZVOLTAREA MEA PROFESIONALĂ

**prof. FASIE DENISA
C.N. Samuil Vulcan, BEIUS, BIHOR**

Educația antreprenorială este un demers formativ extrem de important, având în vedere că un întreprinzător de succes trebuie să își dezvolte, alături de trăsăturile de personalitate proprii și anumite, competențe specifice. La ora actuală, sistemul educațional din România militează pentru realizarea unei educații antreprenoriale instituționalizate, pe băncile școlii. Pentru adulți însă, dimensiunea educației antreprenoriale rămâne o problemă opțională.

Educația profesională dobândește o importanță deosebită prin faptul că oferă individului posibilitatea formării unui orizont cultural și profesional larg, astfel creându-se premisele unei orientări vocaționale adecvate:

- Activitatea desfășurată îi aduce individului multiple satisfacții pe toate planurile;
- Condițiile de lucru sunt cele dorite;
- Individului îi face plăcere să se perfecționeze continuu în domeniul ales;
- Practicarea profesiei așezate asigură un echilibru între viața profesională și cea personală.
- Individului îi face plăcere să se perfecționeze continuu în domeniul ales;
- Practicarea profesiei așezate asigură un echilibru între viața profesională și cea personală.

Aparent antreprenoriatul academic în definiția specialiștilor pornește de la ideea că educația și cercetarea conduc în mod firesc prin dezvoltare și inovare, la produse și servicii care, prin tehnologie, ajung la noi beneficiari.

Pentru acestea este nevoie de o colaborare între trei categorii de instituții: instituțiile de educație - mediul academic unversitar, pre-universitar, cu toate elementele de specializare care duc la post-universitar și post studii preuniversitare pe de altă parte – postlicealele, cu focusare pe anumite domenii.

Apoi, trebuie să ținem seama că doar cunoașterea nu folosește nimănui dacă nu știm să o utilizăm și trebuie să mergem prin elemente punctuale pentru că ne adresăm oamenilor de afaceri, trebuie să mergem la centrarea rezultatelor și implementarea acestora în mediul de business pentru că altfel rămâne doar ca o realizare teoretică, generală, un document de sertar și fără utilitate practică. Iar prin fondurile structurale urmărim să avem o concretete în creșterea economică, în general.

Pe de altă parte, este nevoie de mediul de afaceri. Nu putem să implementăm un proces tehnologic modern dacă nu avem un mediu de afaceri. Aici mă gândesc nu doar la marile firme, care au propriile centre de cercetare și propria viziune pe termen lung, ci și la micile întreprinderi și la cele medii care pot să preia secvențial anumite procese în dezvoltarea științei și să le aplice prin produse și servicii. Astfel se creează ideea de inovare.

Un profesor de vocație dedicat profesiei sale este dispus să investească timp, resurse intelectuale și emoționale sau energie pentru a-și antrena studenții și pentru a le permite să își ia destinul în propriile mâini. Acestea sunt doar câteva argumente pentru care profesia de

profesor ar trebui să se bazeze pe vocația pedagogică - acea combinație optimă de talent și creativitate didactică, ceea ce va oferi profesorului premisele pentru îndeplinirea cu succes a nobilei sale misiuni. Cu toate acestea, vocația pedagogică nu este suficientă pentru succesul în cariera didactică, care trebuie dublată de o pregătire inițială și continuă completă a profesorului în specialitate, psihopedagogie și metodică.

Atracția este forța care îi determină pe oameni să se implice sau, dimpotrivă, să evite o anumită activitate;

Retenția profesională – intervalul de timp pe care o persoană este dispusă să îl petreacă desfășurând o anumită profesiune;

Concentrarea – gradul de profunzime al implicării individului în realizarea unei profesii.

Consider ca factorii care pot influența succesul în antreprenoriat sunt:

Autocunoașterea, adică acea capacitate a ființei umane de a-și identifica trăsăturile de personalitate cu scopul explicării și modelării propriului comportament

Creativitatea adică acea capacitate a ființei umane de a elabora un produs nou și valoros, pe baza combinării/ recombinației elementelor experienței anterioare. Creativitatea nu este rezultatul hazardului, deși, uneori, greșelile neintenționate pot conduce la acte creative. Greșeala poate fi considerată un act de creație doar în măsura în care persoana îi conștientizează semnificație. Creativitatea presupune o doză de non-conformism, nu orice persoană non-conformistă este, obligatoriu, creativă;

Antreprenoriatul academic joacă un rol deosebit de important pentru dezvoltarea comunității școlare și, în mod particular, a fiecărui individ în parte. Crearea unui mediu educațional deschis, bazat pe comunicare și încredere poate stimula inițiativele fiecărui cadru didactic (nu doar ale managerului școlar) prin care aceștia să își promoveze ideile inovative și să contribuie la progresul instituției școlare.

Bibliografie

- Blandu Valentin, (2021) – Elemente de antreprenoriat academic, suport de curs în cadrul Programului de formare postuniversitară „Designer instrucțional”. Programul a fost implementat în cadrul Proiectului „Atragerea de candidati (viitori studenți) la învățământul terțiar universitar ingineresc și pregătirea lor pentru cerințele pieței muncii actuale”, cod proiect: POCU/379/6/21/124651;
- <https://www.startupcafe.ro/bani-europeni/antreprenoriat-academic-fonduri-europene-eurofonduri-conferinta.htm>

RELAȚIA ȘCOALĂ - FAMILIE - SOCIETATE

prof. înv. primar FLOROAE ADRIANA MARIA
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Năsăud

„Educația este arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta atitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.” (Platon)

Reforma învățământului aduce o schimbare semnificativă în ceea ce privește relația învățătorului cu ceilalți factori implicați în educarea elevului, îndeosebi, cu familia. Poziția familiei este aceea de partener într-un proces de dezvoltare, de conturare a drumului și rolului social pe care îl va alege copilul. Părinții și educatorii contribuie, în strânsă colaborare, la ridicarea nivelului instructiv al elevului integrat în colectiv.

Una dintre cerințele de bază pentru buna educație a copiilor este acțiunea unitară a grădiniței, școlii, familiei și societății. Rolul conducător în educația elevilor îl are școala. Familia trebuie să sprijine însă, permanent, activitatea educativă a școlii. În timpul cât copilul este elev, deci atâta timp cât copilul aparține colectivului școlii, familia trebuie să țină legătura directă cu școala și sub îndrumarea acesteia va organiza activitatea lui acasă.

Școala este interesată să colaboreze cu familia, să-și facă din ea un aliat, pentru ca acțiunea sa educativă să fie mai profundă și de durată. Colaborarea școlii cu familia este necesară și în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportarea lui, pentru cunoașterea lui din toate punctele de vedere.

Cadrele didactice organizează și conduc activitatea instructiv-educativă din școală, prelucrează și transmit cunoștințele prevăzute de programele școlare, modelează personalitatea copilului, desfășoară activități extracurriculare și extrașcolare. Ele sunt responsabile de aspectele organizării școlare, de atmosfera generală. În funcție de personalitatea acestora și de stilul didactic și pedagogic se instalează un anumit climat în grupul celor pe care îi educă.

Unul din cele mai importante obiective educative ale școlii și familiei este formarea la elevi a unei atitudini pozitive, conștiente față de învățătură. Aceasta reprezintă condiția însușirii temeinice a cunoștințelor prevăzute în programele școlare și, în același timp, garanția continuării acestei activități și după absolvirea școlii. De aceea, încă de la debutul școlarității, copiii trebuie deprinși treptat să învețe din convingere, din proprie inițiativă, independent.

Expresia „parteneriat cu familia” nu înseamnă doar o altă denumire a unei relații mai vechi în care familia era informată periodic asupra evoluției copilului în activitatea școlară. Este vorba de o schimbare de statut a familiei în raport cu școala. Familiei îi revin acum mai multe drepturi dar și sarcini sporite. Cadrele didactice trebuie să-i ajute pe părinți și să-i facă să conștientizeze existența acestora. Schimbările în plan socio-economic exprimă necesitatea reală a colaborării între școală și familie atât în rezolvarea unor sarcini de susținere materială, cât și în alegerea programelor de instruire și educare (curriculum la decizia școlii), cooperarea pentru cunoașterea personalității copiilor, pentru orientarea școlară și profesională.

Rolul părinților în viața copilului devenit elev se schimbă. Părinții au nevoie de instruire în ceea ce privește modul de urmărire a îndeplinirii sarcinilor școlare și controlul conduitei copilului.

Sunt părinți care intervin în activitatea de învățare a copilului în mod necorespunzător, fie având tendința de a se substitui copilului în efectuarea unor teme, prin alte metode decât cele indicate, fie manifestând exigențe nerealiste față de acesta.

Unitatea de opinii dintre cele două instituții, școală și familie, trebuie realizată doar în strânsă colaborare contribuind la ridicarea nivelului instructiv-educativ al elevului integrat în colectiv.

Parteneriatul cu familia înseamnă și o reconsiderare a atitudinii învățătorului față de aceasta. Familia are cea mai mare influență asupra copilului, iar trăirile afective reprezintă suportul absolut necesar susținerii efortului de învățare.

Sub îndrumarea școlii, familia stabilește regimul de viață al copilului și veghează la respectarea lui. Ținând seama de condițiile concrete, fiecare familie stabilește orarul de muncă și de odihnă al elevului, timpul când să înceapă pregătirea temelor, cel destinat pentru joc și ocupații recreative alese în mod liber de către copii, timpul când să presteze anumite servicii pentru familie. Atunci când prin repetare un asemenea regim devine obișnuită pentru școlar, controlul părinților va fi din ce în ce mai redus. De o mare importanță pentru ca elevul să obțină succese la școală este modul cum părinții își ajută copiii la învățatură. Ei îi vor sprijini să învingă primele dificultăți și îi vor încuraja pentru primele succese. Alarmați de situația școlară precară, unii părinți recurg la „ajutorarea” copiilor prin meditații, fără să realizeze că prin acestea încurajează lenea, nepăsarea, dezinteresul elevilor față de munca de învățare. În acest sens, cuvintele lui Comenius sunt pe deplin edificatoare: „A reuși la învățatură și a rămâne în urmă din punct de vedere moral înseamnă mai curând a rămâne în urmă decât a reuși”. Este bine când copilului i se asigură tot ceea ce are nevoie pentru dezvoltarea sa fizică și psihică, dar este rău când nu se păstrează măsura în această direcție.

Obținerea unor rezultate bune la învățatură este condiționată și de ținerea de către părinți a legăturii cu școala. Aceștia trebuie să știe neconținut care este situația la învățatură a copilului, la care obiecte de învățământ obține succese, la care întâmpină dificultăți, cum se comportă cu colegii, ce atitudine are față de muncă. Pentru realizarea acestui obiectiv familia poate folosi și informațiile pe care copilul le dă despre activitatea lui la școală: cum a fost apreciată munca lui și cea a colegilor, ce a lucrat, ce greutăți a întâmpinat. Dar mult mai valoroase sunt informațiile pe care părinții le pot primi de la cadrele didactice. Acestea nu numai că arată în ce direcție întâmpină copilul greutăți, dar oferă și îndrumări corecte și competente părinților.

Colaborarea școlii cu familia este necesară în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportarea lui, la cunoașterea lui multilaterală. Cele mai însemnate forme de colaborare dintre școală și familie sunt: vizitarea familiei elevilor de către cadrele didactice, vizitarea școlii de către părinți pentru ședințele și lectoratele lunare cu aceștia sau ore de convorbiri cu părinții de câte ori este necesar. Școala mai poate folosi și alte forme de îndrumare pedagogică a părinților, cum ar fi organizarea unui colț cu articole din presă, broșuri și cărți care tratează despre educația copilului în familie, sau folosind corespondența cu părinții.

Familia și școala sunt instituții ce au un rol esențial în crearea spiritului social al copilului. Acestea îl pregătesc pentru o integrare optimă în viața socială. O bună colaborare între școală și familie este posibilă numai atunci când familia înțelege menirea școlii: aceea de a fi principalul izvor de cultură și factor de civilizație, iar școala vede în familie un aliat, un

colaborator sincer, permanent și direct interesat de întregul proces instructiv-educativ. Ca orice relație partenerială, relația școală-familie trebuie construită cu migală și cu măiestrie.

Famiiliile în societatea modernă contemporană se confruntă cu solicitări ridicate, cu o competiție crescută pentru obținerea atenției copiilor și, uneori, din dorința de a le oferi siguranța economică, petrec mai puțin timp cu cei mici.

Parteneriatele eficiente sunt planificate și implementate cu grijă, dascălii trebuie să se instruiască și să ceară, la nevoie, ajutorul unor specialiști în consiliere școlară pentru a pune în practică cooptarea părinților.

Părinții sunt cei care trebuie să învețe de la dascălul copilului pentru a cunoaște direcția și ritmul la care trebuie să se alinieze. Schimbul de idei este profitabil atât pentru școală cât și pentru elev și părinții săi. Un prim pas, este evaluarea la începutul anului școlar a nevoilor, perspectivelor și modelelor părinților, în ceea ce privește implicarea acestora. Această evaluare îl ajută pe cadrul didactic în planificarea și transmiterea mesajului către părinți că le este apreciată opinia și că va fi luată în considerare de către școală.

Alături de cerințele de ordin instructiv, formarea trăsăturilor moral-civice reprezintă una dintre sarcinile de bază pe care trebuie să o realizeze cadrele didactice. Climatul de muncă intelectuală instituită în școală, trebuie să se regăsească și la nivelul familiei, pentru a nu da impresia elevilor, că învățătura este echivalentul școlii. Învățătura este echivalentul muncii elevului.

Colaborarea dintre învățător și toți părinții elevilor e bună, în special cu cei ai căror copii, întâmpină dificultăți în diverse planuri. În primii ani de școală, învățătorii sunt cei care contribuie hotărâtor la luarea startului în viața socială. Pentru aceasta trebuie să-și cunoască cât mai bine elevii, colectivul, să le urmărească evoluția, să reflecteze asupra viitorului lor, să apeleze în permanență la sprijinul familiei. Numai așa vor reuși să asigure condiții pentru un start bun în viața școlară.

O concluzie care se impune este aceea că atitudinea elevului față de muncă și față de învățatură este rezultatul influențelor educative exercitate de familie și școală asupra lui. Dacă părinții și cadrele didactice se preocupă nu numai de suma cunoștințelor pe care și le însușește școlarul, ci și de atitudinea lui față de munca educativă, dacă elevul își pregătește lecțiile din proprie inițiativă, în baza unor deprinderi de muncă bine consolidate și a obișnuinței de a munci sistematic, se poate afirma cu certitudine că activitatea educativă a școlii și a familiei a fost încununată de succes. Printr-o colaborare perfectă între școală și familie, eficiența educației poate fi maximă.

Este bine ca elevii să învețe încă de mici, că în familie, copiii trebuie să-i respecte pe părinți, în afara familiei pe toată lumea, iar în singurătate pe ei înșiși.

Regele grec Demetrius susținea că „în căminul familiei, copiii trebuie să-i respecte pe părinți, în afara căminului pe toată lumea, iar în singurătate pe ei înșiși”. Este bine ca elevii să învețe încă de mici aceste lucruri.

Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia și întreaga societate, iar colaborarea este absolut necesară. Dar școala și învățătorul nu pot suplini cu totul lipsa de preocupare a unui părinte. Efortul educativ își găsește eficiența atunci când între cei doi factori, școală și familie, există o conlucrare în interesul comun al educării copilului. Părinții trebuie conștientizați, că singura investiție de valoare pe care o familie o poate face pentru copil este investiția pentru mintea și sufletul acestuia.

Bibliografie:

- Băban, Adriana (2009), *Consiliere educațională*, Editura Asociația de Științe Cognitive din România, Cluj-Napoca
- Băran-Pescaru, Adina (2004), *Parteneriat în educație: familie - școală - comunitate*, Editura Aramis, București
- Dima, Silvia (1997), *Copilăria-fundament al personalității*, editată de Revista învățământului preșcolar, București
- Vrăsmaș, Ecaterina (2004), *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București

IMPORTANȚA DIALOGULUI ȘCOALĂ – FAMILIE ÎN OPTIMIZAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR

Prof. LAVINIA ARITICA FLUERAȘ
Liceul "Atanasie Mariescu" Lipova

Unitatea de acțiune a școlii și a familiei este o cerință de bază pentru buna educație a copiilor. „Familia este școala în care ești deopotrivă profesor și elev” (Ioan Gyuri Pascu). Între sarcinile pe care le pune școala în fața copiilor și cele pe care le pune familia trebuie să existe consecvență și unitate. Rolul conducător în educația elevilor îl are școala. Familia trebuie să sprijine însă, permanent activitatea educativă a școlii. În timpul cât copilul este elev, deci atâta timp cât copilul aparține colectivului școlii, familia trebuie să țină legătura directă cu școala și, sub îndrumarea acesteia, va organiza activitatea lui acasă.

Școala este interesată să colaboreze cu familia, să-și facă din ea un aliat, pentru ca acțiunea sa educativă să fie mai profundă și de durată. Colaborarea școlii cu familia este necesară și în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportarea lui, pentru cunoașterea lui din toate punctele de vedere.

Cadrele didactice organizează și conduc activitatea instructiv-educativă din școală, prelucrează și transmit cunoștințele prevăzute de programele școlare, modelează personalitatea copilului, desfășoară activități extracurriculare și extrașcolare. Ele sunt responsabile de aspectele organizării școlare, de atmosfera generală. În funcție de personalitatea acestora și de stilul didactic și pedagogic se instalează un anumit climat în grupul celor pe care îi educă.

Unul dintre cele mai importante obiective educative ale școlii și familiei este formarea la elevi a unei atitudini pozitive, conștiente față de învățatură. Aceasta reprezintă condiția dezvoltării competențelor generale și specifice fiecărei discipline și însușirii temeinice a cunoștințelor prevăzute în programele școlare și, în același timp, garanția continuării acestei activități și după absolvirea școlii. De aceea, încă de la debutul școlarității, copiii trebuie deprinși treptat să învețe din convingere, din proprie inițiativă, independent.

Sub îndrumarea școlii, familia stabilește regimul de viață al copilului și veghează la respectarea lui. Ținând seama de condițiile concrete, fiecare familie stabilește orarul de muncă și de odihnă al elevului, timpul când să înceapă pregătirea temelor, cel destinat pentru joc și ocupații recreative alese în mod liber de către copii, timpul când să presteze anumite servicii pentru familie. Atunci când prin repetare un asemenea regim devine obișnuință pentru școlar, controlul părinților va fi din ce în ce mai redus.

De o mare importanță pentru ca elevul să obțină succese la școală este modul în care părinții își ajută copiii la învățatură. Ei îi vor sprijini să învingă primele dificultăți și îi vor încuraja pentru primele succese. Alarmați de situația școlară precară, unii părinți recurg la „ajutorarea” copiilor prin meditații, fără să realizeze că prin acestea încurajează lenea, nepăsarea, dezinteresul elevilor față de munca de învățare. În acest sens, cuvintele lui Jan Amos Comenius sunt pe deplin edificatoare: „A reuși la învățatură și a rămâne în urmă din punct de vedere moral înseamnă mai curând a rămâne în urmă decât a reuși”. Este bine când copilului i se asigură tot ceea ce are nevoie pentru dezvoltarea sa fizică și psihică, dar este rău când nu se păstrează măsura în această direcție.

Obținerea unor rezultate bune la învățatură este condiționată și de ținerea de către părinți a legăturii cu școala. Aceștia trebuie să știe neconținut care este situația la învățatură a copilului,

la care obiecte de învățământ obține succese, la care întâmpină dificultăți, cum se comportă cu colegii, ce atitudine are față de muncă. Pentru realizarea acestui obiectiv familia poate folosi și informațiile pe care copilul le dă despre activitatea lui la școală: cum a fost apreciată munca lui și cea a colegilor, ce a lucrat, ce greutăți a întâmpinat. Dar mult mai valoroase sunt informațiile pe care părinții le pot primi de la cadrele didactice. Acestea nu numai că arată în ce direcție întâmpină copilul greutăți, dar oferă și îndrumări corecte și competente părinților.

Colaborarea școlii cu familia este necesară în vederea unei informări reciproce cu privire la dezvoltarea copilului, la comportarea lui, la cunoașterea lui multilaterală. Cele mai însemnate forme de colaborare dintre școală și familie sunt: vizitarea familiei elevilor de către cadrele didactice, vizitarea școlii de către părinți pentru ședințele și lectoratele lunare cu aceștia, sau ore de consiliere și convorbiri cu părinții de câte ori este necesar. Școala mai poate folosi și alte forme de îndrumare pedagogică a părinților, cum ar fi organizarea unui colț cu articole din presă, broșuri și cărți care tratează despre educația copilului în familie, sau folosind corespondența cu părinții.

Familia și școala sunt instituții ce au un rol esențial în crearea spiritului social al copilului. Acestea îl pregătesc pentru o integrare optimă în viața socială. O bună colaborare între școală și familie este posibilă numai atunci când familia înțelege menirea școlii: aceea de a fi principalul izvor de cultură și factor de civilizație, iar școala vede în familie un aliat, un colaborator sincer, permanent și direct interesat de întregul proces instructiv-educativ. Ca orice relație partenerială, relația școală-familie trebuie construită cu migală și cu măiestrie.

O concluzie care se impune este aceea că atitudinea elevului față de muncă și față de învățatură este rezultatul influențelor educative exercitate de familie și școală asupra lui. Dacă părinții și cadrele didactice se preocupă nu numai de suma cunoștințelor pe care și le însușește școlarul, ci și de atitudinea lui față de munca educativă, dacă elevul își pregătește lecțiile din proprie inițiativă, în baza unor deprinderi de muncă bine consolidate și a obișnuinței de a munci sistematic, se poate afirma cu certitudine că activitatea educativă a școlii și a familiei a fost încununată de succes.

Este bine ca elevii să învețe încă de mici că „În căminul familiei, copiii trebuie să-i respecte pe părinți, în afara căminului pe toată lumea, iar în singurătate pe ei înșiși”, după cum spunea regele grec Demetrius.

Familia și școala sunt într-adevăr piloni fundamentali în pregătirea tinerei generații pentru viață. Ambele au roluri esențiale în dezvoltarea copiilor și adolescenților, în pregătirea lor pentru a deveni adulți autonomi și responsabili.

Familia este primul mediu în care copiii își încep educația. Aici, ei învață primele lecții despre relații interpersonale, valori morale și etice, respect, comunicare și multe altele. Părinții sunt primii profesori ai copiilor lor și joacă un rol crucial în formarea lor.

Școala, pe de altă parte, oferă oportunități de învățare structurate și sistematice într-un mediu socializant. Aici, copiii și adolescenții au acces la cunoștințe, abilități și experiențe variate, care îi ajută să-și dezvolte potențialul și să-și formeze personalitatea. Școala îi pregătește pe elevi pentru viață prin învățarea materiilor școlare, dar și prin dezvoltarea abilităților de gândire critică, rezolvare de probleme, comunicare, colaborare și altele.

Împreună, familia și școala pot crea un mediu armonios și echilibrat pentru dezvoltarea tinerilor. Comunicarea și colaborarea strânsă între acești doi piloni pot contribui la crearea unui cadru coerent și coerent de valori și obiective educaționale. În acest fel, tinerii pot fi pregătiți pentru viață, învățând să-și gestioneze emoțiile, să-și asume responsabilitatea pentru propriile acțiuni și să-și construiască o identitate pozitivă.

Atât școala, cât și familia au un rol esențial în modelarea viitorului copiilor. Ambele pot influența în mod pozitiv sau negativ dezvoltarea copiilor, iar combinația dintre acestea poate fi foarte importantă.

Școala poate oferi copiilor oportunități de a-și dezvolta abilitățile și cunoștințele necesare pentru a reuși în viață. În plus, școala poate oferi un mediu socializant, în care copiii pot învăța să lucreze în echipă, să respecte regulile și să comunice cu alți oameni. Profesorii și colegii pot fi, de asemenea, modele pentru copii și pot inspira aspirații și motivație.

Familia joacă, de asemenea, un rol crucial în modelarea viitorului copiilor. O familie caldă și susținătoare poate oferi copiilor un sentiment de siguranță și încredere, precum și un model pentru relațiile sănătoase și respectuoase. De asemenea, părinții pot oferi copiilor un suport emoțional și pot încuraja dezvoltarea abilităților și intereselor acestora.

Pe de altă parte, o familie disfuncțională sau un mediu școlar negativ pot avea efecte negative asupra dezvoltării copiilor. Copiii pot dezvolta probleme de comportament și emoționale, precum și probleme de învățare și relaționare cu alți oameni.

În afara rolului lor în dezvoltarea copiilor, școala și familia sunt fundamentale și din alte perspective pentru un viitor bun al acestora. Iată câteva exemple:

Învățarea valorilor și a responsabilităților: Atât școala, cât și familia sunt locuri importante în care copiii învață valorile și responsabilitățile necesare pentru a deveni adulți responsabili și buni cetățeni. Acestea pot include valorile morale, cum ar fi integritatea și empatia, dar și responsabilitățile sociale, cum ar fi implicarea în comunitate și îngrijirea mediului.

Dezvoltarea abilităților de comunicare și cooperare: Atât în familie, cât și la școală, copiii învață să comunice eficient și să colaboreze cu alți oameni. Aceste abilități sunt esențiale în lumea de astăzi, în care comunicarea și colaborarea sunt cheia succesului în multe domenii.

Dezvoltarea pasiunilor și intereselor: Școala și familia pot juca un rol important în descoperirea pasiunilor și intereselor copiilor. Acestea pot oferi oportunități de a explora diferite domenii și de a dezvolta abilități și talente unice, ceea ce poate conduce la succesul în viață și la oviață împlinită.

În concluzie, școala și familia sunt fundamentale pentru un viitor bun al copiilor din multe perspective, incluzând dezvoltarea valorilor și responsabilităților, dezvoltarea abilităților sociale și digitale, dezvoltarea abilităților financiare și descoperirea pasiunilor și intereselor. Este important ca acestea să lucreze împreună pentru a crea un mediu favorabil dezvoltării copiilor și pentru a le oferi oportunități de a-și atinge potențialul maxim. Școala și familia pot influența în mod semnificativ viitorul copiilor. Este important ca acestea să lucreze împreună pentru a crea un mediu favorabil dezvoltării acestora și pentru a le oferi oportunități de a-și atinge potențialul maxim.

Bibliografie:

- Osterrieth, P. - Copilul și familia, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973;
- Vlad, P. - Principiul pozitiv al educației. Editura CIVITAS, Chișinău, 2003

DIALOGUL ȘCOALĂ-FAMILIE, O REUȘITĂ ÎN DEZVOLTAREA ELEVULUI

GHEȘESCU NADIA GEANINA

Profesor inv. primar, Colegiul Național Pedagogic „Regina Maria” Deva

Relația dintre școală și familie joacă un rol crucial în dezvoltarea și educația elevilor. Într-o lume în continuă schimbare, colaborarea strânsă între profesori și părinți poate facilita dezvoltarea armonioasă a copiilor, contribuind la succesul lor academic și personal. Acest referat își propune să exploreze importanța dialogului constant între școală și familie și modul în care aceasta poate deveni o reușită în dezvoltarea elevilor.

Colaborarea dintre școală și familie creează un mediu de susținere esențial pentru elevi. Atunci când părinții și profesorii lucrează împreună, elevii simt că sunt susținuți și înțeleși, ceea ce le crește stima de sine și motivația de a învăța. Un mediu de susținere îi ajută pe elevi să depășească provocările și să se concentreze asupra obiectivelor educaționale.

Dialogul constant între părinți și profesori asigură o comunicare eficientă, care este esențială pentru monitorizarea progresului elevilor. Părinții pot fi informați despre performanțele academice ale copiilor lor, iar profesorii pot primi feedback util de la părinți despre comportamentul și nevoile elevilor. Această comunicare bidirecțională contribuie la adaptarea metodelor de predare și la sprijinirea dezvoltării individuale a elevilor.

Implicarea activă a părinților în procesul educațional este un factor determinant al succesului școlar al copiilor. Atunci când părinții sunt implicați în activitățile școlare, elevii au tendința de a avea rezultate mai bune la învățătură și de a dezvolta o atitudine pozitivă față de școală. Participarea părinților la evenimente școlare, cum ar fi întâlnirile cu profesorii, serbările sau proiectele comune, întărește legătura dintre școală și familie și contribuie la crearea unei comunități educaționale puternice.

Modalități de îmbunătățire a dialogului școală-familie:

1. Întâlniri regulate între părinți și profesori:

Organizarea de întâlniri regulate între părinți și profesori este esențială pentru menținerea unui dialog constant și eficient. Aceste întâlniri oferă oportunitatea de a discuta despre progresul elevilor, de a identifica problemele și de a găsi soluții comune. De asemenea, ele permit părinților să se implice activ în procesul educațional și să ofere suportul necesar copiilor lor.

2. Utilizarea tehnologiei pentru comunicare:

Tehnologia modernă poate facilita comunicarea dintre școală și familie. Platformele online, cum ar fi aplicațiile de mesagerie, email-urile și platformele de management educațional, permit părinților și profesorilor să comunice rapid și eficient. Aceste instrumente oferă posibilitatea de a partaja informații importante, cum ar fi notele, teme și evenimentele școlare, în timp real.

3. Organizarea de evenimente comune:

Organizarea de evenimente comune, cum ar fi serbările școlare, workshop-uri sau zilele porților deschise, facilitează interacțiunea directă între părinți, profesori și elevi. Aceste evenimente creează oportunități pentru părinți de a se implica în viața școlii și de a colabora cu profesorii pentru a sprijini dezvoltarea copiilor lor.

Beneficiile dialogului școală-familie pentru dezvoltarea elevilor sunt multiple:

1. Performanțe academice îmbunătățite:

Studiile arată că elevii ale căror părinți sunt implicați activ în educația lor au tendința de a avea performanțe academice mai bune. Comunicarea constantă între școală și familie permite identificarea rapidă a problemelor și adoptarea de măsuri corective adecvate. De asemenea, implicarea părinților în procesul educațional îi motivează pe elevi să se străduiască mai mult și să își atingă potențialul maxim.

2. Dezvoltarea abilităților sociale și emoționale:

Dialogul școală-familie contribuie la dezvoltarea abilităților sociale și emoționale ale elevilor. Atunci când părinții și profesorii colaborează, elevii învață să comunice eficient, să își exprime sentimentele și să își gestioneze emoțiile. De asemenea, aceștia își dezvoltă abilitățile de rezolvare a conflictelor și de lucru în echipă, esențiale pentru succesul lor în viața de adult.

3. Crearea unui mediu de învățare pozitiv:

Colaborarea dintre școală și familie contribuie la crearea unui mediu de învățare pozitiv și sigur pentru elevi. Atunci când părinții și profesorii lucrează împreună, elevii se simt protejați și valorizați, ceea ce le permite să se concentreze asupra învățării și să dezvolte o atitudine pozitivă față de educație. Un mediu de învățare pozitiv stimulează curiozitatea și creativitatea elevilor, contribuind la dezvoltarea lor holistică.

Provocările dialogului școală-familie se referă la:

1. Lipsa de timp și resurse:

Una dintre principalele provocări în menținerea unui dialog constant între școală și familie este lipsa de timp și resurse. Părinții și profesorii sunt adesea suprasolicitați cu diverse responsabilități, ceea ce poate îngreuna organizarea de întâlniri regulate și comunicarea eficientă. Identificarea unor soluții flexibile, cum ar fi utilizarea tehnologiei pentru comunicare, poate ajuta la depășirea acestei provocări.

2. Diferențele culturale și de limbă:

Diferențele culturale și de limbă pot reprezenta o altă provocare în dialogul școală-familie. În comunitățile diverse, părinții și profesorii pot avea dificultăți în a comunica eficient din cauza barierelor lingvistice și culturale. Este important ca școlile să adopte strategii incluzive, cum ar fi traducerea materialelor informative și organizarea de workshop-uri interculturale, pentru a facilita comunicarea și colaborarea între părinți și profesori.

3. Atitudini negative și prejudecăți:

Atitudinile negative și prejudecățile pot afecta negativ dialogul școală-familie. Uneori, părinții sau profesorii pot avea așteptări nerealiste sau pot judeca în mod greșit comportamentul și performanțele elevilor. Este esențial ca ambele părți să abordeze relația cu deschidere și respect reciproc, pentru a crea un mediu de colaborare constructiv.

Strategii pentru îmbunătățirea dialogului școală-familie

1. Implementarea unui program de formare pentru părinți și profesori:

Școlile pot organiza programe de formare pentru părinți și profesori, care să abordeze aspecte legate de comunicare eficientă, managementul conflictelor și implicarea activă în procesul educațional. Aceste programe pot ajuta la dezvoltarea abilităților necesare pentru o colaborare fructuoasă între școală și familie.

2. Crearea unui comitet mixt școală-familie:

Un comitet mixt format din reprezentanți ai școlii și ai părinților poate facilita dialogul și poate contribui la găsirea de soluții pentru problemele comune. Acest comitet poate organiza întâlniri periodice, poate coordona evenimente comune și poate oferi un cadru formal pentru discutarea și rezolvarea problemelor.

3. Promovarea unei culturi a dialogului deschis:

Școlile ar trebui să promoveze o cultură a dialogului deschis, în care părinții și profesorii să se simtă confortabil să își exprime opiniile și să își împărtășească preocupările. Crearea unui

climat de încredere și respect reciproc este esențială pentru dezvoltarea unei colaborări eficiente și de durată.

Dialogul școală-familie reprezintă un pilon fundamental în educația și dezvoltarea elevilor. Colaborarea eficientă între părinți și profesori creează un mediu de susținere esențial pentru performanțele academice și dezvoltarea abilităților sociale și emoționale ale copiilor. Comunicarea constantă și deschisă, implicarea activă a părinților în viața școlii și utilizarea tehnologiei pentru a facilita interacțiunile sunt factori cheie care contribuie la succesul acestui parteneriat.

Deși există provocări, cum ar fi lipsa de timp și resurse, diferențele culturale și de limbă, sau atitudinile negative, adoptarea unor strategii precum programele de formare, comitetele mixte și promovarea unei culturi a dialogului deschis pot depăși aceste obstacole și pot întări legătura dintre școală și familie.

Prin eforturi comune și o comunicare eficientă, școlile și familiile pot asigura o dezvoltare armonioasă și holistică a elevilor, contribuind astfel la formarea unor adulți bine pregătiți pentru viață.

Bibliografie

- Popescu, Adrian, 2018, „Motivația școlară și implicarea părinților: Un studiu realizat în școlile din București”, Universitatea din București, Facultatea de Psihologie și Științele Educației;
- Ministerul Educației din România, 2019, „Ghidul părinților pentru o implicare eficientă în educația copiilor”, Accesat de la [edu.ro](https://www.edu.ro);
- Asociația Părinților din România, 2019, Programul „Școala Familiei”, Accesat de la [scoalafamiliei.ro](https://www.scoalafamiliei.ro).

ROLUL GEOGRAFIEI ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII ELEVULUI DE GIMNAZIU

Profesor HANGA ANDRA ANDREEA
Școala Gimnazială "Miron Costin" Bacău

Geografia este, disciplina care ajută elevul de a privi realitatea în mod sintetic și de a se raporta la realitate prin prisma relațiilor dintre persoana umană și locul în care trăiește. În școala aceasta disciplina contribuie la dezvoltarea unor abilități specifice. Nu are nimic de-a face cu stilul de a "învata" geografie bazat pe memorarea unităților de relief, a fluviilor și a capitalelor.

Geografia este o știință aplicată care formează și dezvoltă respectul față de valori esențiale. În școală este disciplina care deschide calea cunoașterii mediului înconjurător și a modului cum acționează asupra societății umane. Ea contribuie la exprimarea raporturilor strânse dintre acestea și la stabilirea echilibrului natură-om.

Elevii au posibilitatea ca prin însușirea cunoștințelor științifice din manuale, să contribuie în formarea unei gândiri cauzale, la dezvoltarea spiritului de observație, la însușirea unui sistem de priceperi și deprinderi active, dar și dezvoltarea afectivă.

Rolul geografiei și a științelor naturii în dezvoltarea preșcolarului și a elevului de vârstă mică, au ca scop educarea și formarea unei conduite ecologice, care presupune acțiuni pentru conservarea, ocrotirea și protecția naturii.

Mediul înconjurător este văzut ca o mare locuință a tuturor oamenilor, din acest motiv, trebuie păstrat cât mai curat pentru a duce o viață sănătoasă și pentru promisiunea unui loc mai bun generațiilor viitoare.

Indiferent de modul în care ne raportăm la disciplina geografie, însă nu putem nega că este imperios necesară ca obiect de studiu. Interesul pentru cunoașterea orizontului local se manifestă în rândul elevilor de foarte timpuriu, când îi atrage tot ceea ce îi înconjoară: casa părintească, locul de joacă, școala și împrejurimile ei, comuna natală.

Geografia ca disciplină de învățământ vizează observarea și perceperea lumii înconjurătoare, cu învățarea prin înțelegere și aplicare, evitând teoretizarea excesivă.

Având o sarcină importantă în dezvoltarea armonioasă și echilibrată a copilului, disciplina geografie este o piatră de temelie valoroasă pentru cunoașterea importanței păstrării valorilor naționale, a conservării și promovării tradițiilor.

Procesul de educație pentru protecția mediului este extrem de complexă. Obiectivele prioritare în realizarea sa, pot fi direcționate în ceea ce știe copilul despre mediul înconjurător, dar și despre protecția acestuia, ceea ce simte pentru patrie, și ceea ce face pentru menținerea calității mediului.

Trăirile emoționale ale copilului sunt asociate cu experiența lui de viață generată de mediul înconjurător. Pentru a înțelege noțiunea abstractă de mediu înconjurător, elevii trebuie familiarizați mai întâi cu date concrete despre: frumusețile țării (vrelief, vegetație, faună, așezări umane, populație), despre bogățiile solului și subsolului, faună, floră.

Printre activitățile cu valoare formativă, un rol deosebit îl au vizitele și excursiile realizate în scopul cunoașterii de către copii a locurilor cu atracție turistică din apropierea localității natale.

Natura, locurile natale, impresionează pe copil încă din primii ani de viață. Reprezentările copilului despre râurile, dealurile, pădurile înconjurătoare încă din copilărie și care au fost locul de joacă, îl vor însoți de-a lungul întregii sale vieți.

Geografia îl responsabilizează pe elev în fața problemelor actuale de mediu (schimbări climatice, poluare, defrișări, hazarduri naturale); îi cultivă activismul civic și dragostea pentru natură (colectare selectivă a deșeurilor, reciclare, campanii de igienizare sau plantare, acțiuni anti-poluare, drumeții în natură și pe munte).

Disciplina de învățământ geografic vizează observarea și perceperea lumii în întregul său, cu ale sale componente, procesele și fenomenele caracteristice ca și învățare prin înțelegere și aplicare.

Formarea și dezvoltarea capacităților și abilităților de explorare/investigare a realității, precum și dezvoltarea interesului și responsabilității pentru menținerea unui mediu natural echilibrat care este în concordanță cu dezvoltarea armonioasă calității vieții propice a copilului.

În prezent, preocuparea pentru asigurarea și menținerea unui mediu sănătos de viață, cât și pentru moștenirea lăsată generațiilor următoare este una dintre prioritățile mondiale. De aceea este important ca elevul să conștientizeze protejarea și conservarea ambianței în spiritul binelui, al adevărului prosperării vieții, precum și utilizarea rațională și înțeleaptă a resurselor.

Geografia are o atribuție deosebită în formarea și educarea elevului, deoarece procesul de învățământ înseamnă astăzi mai mult decât oricând informație, simțire, gândire și voință. Învățarea contribuie la exersarea și dezvoltare spiritului de observație, cultivarea interesului și dorinței de a cunoaște.

Familiarizarea elevilor de gimnaziu cu natura, reprezintă o cheie majoră pentru ca copilul să asimileze o nesecată sursă de cunoștințe, materiale, impresii.

Copilul care a învățat de mic să observe natura în jurul său, să admire florile, să asculte ciripitul păsărilor, să urmărească zborul unui fluture, comportamentele unei păsări, va deveni un prieten bun cu natura, iar mai apoi și protectorul acesteia.

Obișnuința copiilor cu natura, este un proces complex, de lungă durată, iar rezultatele concrete pot fi observate peste câțiva ani și de aceea este necesar ca procesul de educație să înceapă foarte devreme și să continue de-a lungul întregii vieți.

În concluzie, în contextul unei lumi globalizate, în care omul trebuie să fie pregătit oricând să intre în contact cu reprezentanți ai unor culturi diferite, cu alt sistem de valori sociale, dezvoltarea elevilor în armonie este necesară unei bune relații privind respectul pentru diversitatea naturală, integritate.

Enumerând toate caracteristicile de mai sus, geografia, în esență are o valență asurzitoare asupra dezvoltării copilului, datorită acestei discipline elevul își formează și creează personalitatea.

Geografia, componentă a ariei curriculare „Om și societate” își aduce aportul la formarea de abilități și deprinderi prin specificul conținuturilor și caracterul activităților intelectuale pe care le aplică.

La baza acestora stau următoarele principii:

1. Principiul repartiției spațiale, fundamental în sistemul epistemologic al geografiei, are ca punct de plecare faptul că orice obiect, fenomen sau proces geografic are o localizare și o

extindere teritorială. Spațiul exprimă raporturile dintre componentele mediului geografic și modul lor de interacțiune. Poziția în teritoriu se poate stabili matematic (după sistemul de coordonate cartografice) sau în funcție de localizarea altor obiecte. Taxonomia teritorială presupune raporturi ierarhice și funcționale. Putem ilustra această aserțiune prin localizarea unui oraș. Aceasta se poate exprima astfel:

- matematic, după latitudine și longitudine;
- topologic, după raporturile de vecinătate cu alte elemente: unități de relief, orașe, axe de transport, unități politice sau administrative, etc.;
- funcțional, după rolul pe care îl îndeplinește în cadrul unor procese care definesc sistemul social – economic: navetismul, circulația mărfurilor, accesul la căile de comunicație;
- ierarhic, în funcție de rangul sau locul pe care îl ocupă în sistemul de așezări local sau regional.

În activitatea didactică curentă elevii pot realiza localizarea geografică în mod analitic, după modelul prezentat mai sus. Astfel se realizează o învățare activă, care apelează la mecanismele cognitive și dezvoltă elevului abilități euristice.

De asemenea, aplicarea acestui principiu se poate face și în contextul aplicării unei strategii bazate pe rezolvarea de probleme, atunci când elevului i se poate solicita să explice cauzal poziția geografică a unui obiect.

Dacă privim aplicarea principiului repartiției spațiale în manieră sistemică, elevul poate localiza un obiect în raport cu sistemul sau subsistemul teritorial în care este integrat.

2. Principiul repartiției în timp pornește de la existența unui proces evolutiv susceptibil oricărui obiect sau fenomen geografic. Studiul geografic oferă, astfel, posibilitatea dezvoltării la elevi a abilității de a urmări succesiunea cronologică a fenomenelor din lumea înconjurătoare și de a realiza prognoze. Aceasta ajută la dezvoltarea spiritului intuitiv, a imaginației și creativității.

3. Principiul cauzalității, respondent la întrebarea „De ce?”, determină realizarea de conexiuni explicativ – funcționale între obiecte și fenomene. Cele mai relevante situații de învățare se regăsesc în explicarea relațiilor dinamice dintre componentele mediului geografic: formarea și evoluția unei delte, geneza tipurilor de relief, dinamica spațială a unei localități, etc.

4. Principiul structuralismului are în vedere faptul că orice element geografic (oraș, unitate de relief, regiune, etc.) are o anumită organizare internă, în care componentele sunt aranjate distinct, conform unei morfologii și morfometriei specifice.

5. Principiul integrării funcționale spune că orice obiect, fenomen sau proces geografic trebuie să fie raportat la întregul din care face parte. Așadar funcțiile părților componente sunt subordonate și convergente cu funcțiile ansamblului. Un exemplu edificator în această ordine de idei este analiza funcțiilor unei așezări umane. Se poate folosi metoda studiului de caz. De pildă, dacă se ia ca exemplu localitatea natală și aceasta este o localitate – dormitor (cazul majorității așezărilor rurale și a orașelor mici din aria periurbană a unui oraș sau a oricărui alt centru regional), elevii vor descoperi, pe lângă funcția rezidențială, alte funcții subordonate: comercială (pentru a asigura produsele de consum ale populației), culturală, educațională (inerente oricărei comune sau oraș mic) și de transporturi (pentru a asigura naveta în orașul învecinat). De asemenea, agricultura va fi evidențiată ca funcție colaterală, având în vedere numărul mic de persoane angajate în această ramură.

6. Principiul diversității , fundamental în practica cercetării geografice, presupune diferențierea caracteristicilor structurale ale obiectelor geografice (regiuni, unitați de relief, bazine hidrografice, orașe, etc.), a modalităților diferite în care acestea se combină.

Dintre aceștia familia, societatea și școala au un rol determinant. De altfel, dacă considerăm clasa ca un microgrup social, subiacent altor macrosisteme superioare în ordine ierarhică - școala, sistemul de învățământ național – este evident rolul pe care îl joacă aceasta în modelarea caracterului elevilor.

Este evidentă dorința de a dezvolta elevilor, în primul rând, interesul pentru cunoaștere și disponibilitatea pentru educație permanentă. De asemenea un loc aparte ocupă respectul pentru diversitate. În contextul unei lumi globalizate, în care granițele statale devin permeabile, omul trebuie să fie pregătit oricând să intre în contact cu reprezentanți ai unor culturi diferite, cu alt sistem de valori sociale și morale. Respectul pentru diversitatea naturală, integritatea și originalitatea peisajelor geografice, respectul pentru biodiversitate constituie deziderate de primă importanță care se înscriu în tendința globală spre dezvoltare durabilă. În același context se plasează și valorizarea permanentă a conservării și ocrotirii mediului natural. Încă din clasa a V-a, în cadrul lecțiilor de geografie omul este prezentat, deopotrivă, ca un factor de influență în mediul natural, în special în biosferă, dar și ca un element constitutiv al „învelișului viu” și al mediului geografic. Acțiunile sale individuale sau în grup au consecințe în integritatea și funcționarea ecosistemului.

Bibliografie:

- Golu, M., 2005, Bazele psihologiei generale, Editura universitară, București,
- Ilinca N, , 2000 Didactica geografică, Editura Cori

INFLUENȚA DIALOGULUI ȘCOALĂ-FAMILIE ASUPRA PERSONALITĂȚII ELEVILOR

**prof. înv. primar HRIHOREȚ IONELA ALEXANDRA,
Școala Gimnazială "Elena Cuza" din Iași**

Copilul este o binecuvântare pentru orice familie. Este un dar divin pe care Dumnezeu ni-l încredințează dând un sens vieții de familie. Un nou sens al vieții îl reprezintă și intrarea sa în sânul altei familii – școala, care este un pas la fel de important deoarece va contribui la crearea omului ce va fi.

Reușita acestuia și garantarea succesului constau în existența unei relații de interdependență, de susținere reciprocă pe durata întregului parcurs educațional între cele două familii.

Dacă vrem să vorbim despre o *optimizare a personalității elevilor prin intensificarea dialogului școală-familie* putem porni de la definirea celor două concepte foarte importante în înțelegerea acestei teme: definiția personalității ființei umane și a idealului educațional către care țintește sistemul educațional.

Un exemplu în acest sens este definiția oferită de M. Prince, conform căreia personalitatea este: „Suma totală a tuturor dispozițiilor, impulsurilor, tendințelor, dorințelor și instinctelor biologice ale individului, precum și a celor dobândite prin experiență (Allport, 1981, p. 38), iar C. Cuceș definea idealul educațional ca o „instanță valorică din care iradiază norme, principii, scopuri și obiective determinate, care direcționează de formare a tinerei generații” (2006, p. 189) și „determină și forțează realitățile educative să urmeze un anumit traseu valoric, filtrează – selectiv – o serie de imperative supraordonate, ghidează și legitimează axiologic strategii educative, sancționează trase periferice sau rezultate educaționale catastrofice” (2006, p. 190).

Observăm astfel că realizarea acestui ideal nu poate fi conceput fără o legătură strânsă între cei trei stâlpi, care stau la baza educației permanente, de calitate. Acești piloni sunt: școala, familia, comunitatea - trei surse principale pentru dezvoltarea și educarea personalității umane. Ne vom axa pe primii doi menționați: *școala și familia*.

De modul în care școala interrelaționează cu familia depinde formarea personalității și instruirea copilului. Relațiile bune dintre școală și familie sunt în avantajul dezvoltării copilului la diferite vârste.

Familia are un rol decisiv în maturizarea psihosocială a copilului, în conturarea concepției lui despre lume și despre sine. Influența exercitată de către părinți asupra copilului este benefică, dacă aceștia sunt competenți privind educația, dacă îl îndrumă cu tact și cu înțelepciune, dacă îl respectă și îi stimulează creativitatea, responsabilitatea și libertatea.

Școala continuă, diversifică și aprofundează educația copilului, organizează procesul educațional, centrat pe formarea integrală a personalității acestuia.

Calitatea acțiunilor și a influențelor familiei și ale școlii poate fi asigurată numai printr-o comunicare și colaborare eficientă între actorii implicați în educația copiilor. Relațiile bazate pe dragoste, susținere, respect, creează temeiul comunicării și colaborării eficiente a familiilor cu școala și cu comunitatea.

Este cunoscut faptul că din ce în ce mai mulți părinți plasează probleme legate de buna educație a copiilor printre cele mai importante preocupări ale lor. Printre ei sunt părinți care țin

o strânsă și permanentă legătură cu școala. Ei se străduiesc, îndrumați de cadre didactice, să creeze în mediul familial o ambianță prielnică unei dezvoltări sănătoase a copilului. În felul acesta, influența favorabilă exercitată de școală asupra elevului continuă și acasă. Se conturează o școală a părinților prin intermediul diriginților, psihologului, administrației, beneficiind de sfaturi prețioase privilegiate la modul în care trebuie să rezolve probleme educative specifice vârstei.

Există, din nefericire, și un alt tip de părinți care consideră că nu în toate cazurile este necesară menținerea unei legături permanente cu școala. Ajutorul calificat al cadrelor didactice putând fi înlocuit, fiindcă ei sunt cei al căror rol este tocmai de educator, transferând în sfera dezvoltării psihice a copilului toate problemele, neajunsurile sau frustrările lor.

De aceea menirea școlii este de a găsi cât mai multe și eficiente forme de colaborare, de atragere a părinților într-un dialog eficient spre formarea unui cetățean activ.

Pentru a putea evidenția *influența dialogului școală-familie asupra personalității elevilor* am recurs la aplicarea unui *Parteneriat școală-familie*, încheiat în anul școlar 2023-2024, între părinții colectivului clasei a II-a D, pe care îl coordonez, și Școala Gimnazială ” Elena Cuza” din Iași, aplicantul, avându-i colaboratori pe toți profesorii care predau la această clasă. Acest parteneriat se intitulează „Copil ca tine am fost și eu” și a fost înregistrat cu NR. / 040 DIN 16.11.2023.

Prin derularea acestui proiect, am încercat să accentuez rolul părinților de prim-educatori ai copiilor și să-i determin să-și autoevalueze metodele pe care le folosesc în educarea copiilor lor.

Proiectul a urmărit: dobândirea de către părinți a unor abilități care să sprijine formarea de comportamente adecvate la copii, pentru relaționarea mai bună a acestora în cadrul grupurilor, aducerea la cunoștința părinților a strategiilor de cunoaștere a copilului, crearea de oportunități pentru valorificarea experiențelor pozitive dobândite de aceștia în educația copilului și acceptarea de către copii a regulilor după care funcționează microgrupurile sociale (familie, grădiniță, școală, grup de prieteni, anturaj de joacă, vecini, etc.).

Am plecat de la conștientizarea unor puncte tari: se vor înlătura cel puțin unele dintre cauzele ce determină comportamente indezirabile la copii, se va înlesni acomodarea copiilor la viața de grup, se vor putea corecta comportamentele incompatibile cu viața de grup, părinții vor învăța mai multe despre etapele dezvoltării copilului, își vor putea descoperi copilul sub diferite aspecte pe care le implică viața în colectivitate, își vor împărtăși experiențele, familia va învăța să abordeze dintr-o altă perspectivă relația cu copilul, părinții se vor împrieteni între ei, relația școală - familie se va întări, va spori încrederea familiei în mediul școlar și va spori și eficiența activităților susținute la școală, se va promova imaginea pozitivă a școlii, dar și a posibilelor puncte slabe: posibilitatea ca unii părinți să nu trateze cu interes acest proiect, unii dintre părinți să se manifeste în mod nedorit sau să se genereze un grad sporit de stres atât în rândul lor cât și al cadrelor didactice.

Am urmărit însă scopul propus: ”Eficientizarea adaptării copiilor la cerințele școlii și dobândirea de către părinți a unor abilități de relaționare cu copiii” și m-am axat pe obiectivele stabilite:

OBIECTIVE GENERALE:

- ✓ realizarea unei comunicări optime între părinți, învățător și celelalte cadre didactice care predau la clasă;
- ✓ înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării școală-familie;
- ✓ creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare;
- ✓ schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de școală și față de copiii cu CES;
- ✓ cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psiho-fizice ale copiilor;

- ✓ învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune elevi – părinți –cadrele didactice care predau la clasă.

Folosindu-mă de metode sau tehnici de lucru precum: consiliere, dezbateri, vizionarea unui documentar, jocuri de rol, lucrul în echipă, expoziție foto și cu lucrări ale copiilor/părinților, am desfășurat o serie de opt activități tematice, în intervalul de timp noiembrie 2023 - iunie 2024: "Vă invităm să ne vedeți cum ne descurcăm la lecții", "Obligațiile părinților, obligațiile școlii", "Cunoaște-ți copilul cu părțile lui bune și rele", "Cum, cât și când îmi ajut copilul?", "Discriminarea în rândul copiilor", "Relația părinte - copil, problemă rezolvată?", "Să ne bucurăm împreună!" și "Vara se numără bobocii – analiza rezultatelor", iar rezultatele au fost cele pe care le-am așteptat: s-a schimbat comportamentul copiilor; atitudinea părinților față de copii și premiza relației școală - familie, reușind astfel să-mi desfășor activitățile școlare împreună cu elevii mei a căror personalitate este mult mai bine conturată, optimizată.

Am obținut: un număr mare de participanți, conștientizarea părinților că au drepturi, dar și obligații, angajamentul de ajutor în rezolvarea unor situații concrete din școală, părinții au înțeles că în familiile în care nu participă ambii părinți la educarea copilului posibilitatea de eșec este mai mare, unii au recunoscut că nu își cunosc suficient copilul și au receptat metode de eliminare a acestei deficiențe, am găsit împreună soluții prin care să-și îmbunătățească comunicarea cu copilul, sporirea colaborării între părinți cu împărtășirea experiențelor personale, certitudinea că pot învăța unul de la celălalt, perceperea de către părinți a faptului că familia este un puternic exemplu pentru copil, implicarea lor în rezolvarea unor cazuri de discriminări, chiar dacă nu este vorba despre copilul lor.

În concluzie, printr-o bună colaborare cu familia, o intensificare a dialogului școală-familie, elevul poate fi, în fiecare zi, cea mi bună variantă a lui, fructificând la cote maxime tot potențialul pe care îl are, valorificând toate dispozițiile, impulsurile, tendințele, dorințele și instinctele biologice individuale, precum și cele dobândite prin experiență, cu alte cuvinte, se reușește optimizarea personalității acestuia.

Bibliografie

- Allport W. Gordon. Structura și dezvoltarea personalității, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1991, p. 37;
- C.Cucoș, (2006). Pedagogie, Iași, Editura Polirom, (2006, p. 189) și (2006, p. 190);
- Durkheim, E. (1980). Educație și sociologie. București: Editura Didactică și Pedagogică;
- M. Prince. Structura și dezvoltarea personalității, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1991, p. 38.

DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ A ELEVILOR PRIN COLABORAREA ȘCOALĂ-FAMILIE

secretar școlar, ILIȘ MIHAELA VERONICA
Școala Gimnazială "Viorel Nimigeanu" Nimigea de Jos

„Parteneriatele între școli, familii și comunități sunt fundamentale pentru îmbunătățirea școlilor și succesul elevilor” (Joyce L. Epstein).

Colaborarea dintre școală și familie este esențială pentru dezvoltarea armonioasă a elevilor. Această colaborare facilitează creșterea academică, socială și emoțională a copiilor, contribuind astfel la formarea unor indivizi echilibrați și responsabili. În contextul actual, în care provocările educaționale sunt din ce în ce mai diverse și complexe, intensificarea dialogului între școală și familie devine o necesitate imperativă.

➤ **Importanța colaborării școală-familie**

Colaborarea dintre școală și familie este crucială pentru succesul educațional al elevilor. Printr-o comunicare constantă și deschisă, părinții și profesorii pot identifica și rezolva mai eficient problemele care apar în procesul de învățare. Implicarea părinților în educația copiilor lor contribuie la îmbunătățirea performanțelor academice și la dezvoltarea abilităților sociale și emoționale. Acest parteneriat creează un mediu de sprijin în care elevii se simt încurajați și motivați să își atingă potențialul maxim. În plus, colaborarea strânsă între școală și familie ajută la prevenirea comportamentelor problematice și la crearea unei atmosfere pozitive în cadrul comunității școlare.

Una dintre premisele fundamentale ale unei educații de succes este colaborarea strânsă dintre profesori și părinți. Acest parteneriat se bazează pe încredere reciprocă și comunicare deschisă, având ca scop principal binele elevului. Potrivit lui Joyce L. Epstein, expert în domeniul implicării familiei în educație, „parteneriatele între școli, familii și comunități sunt fundamentale pentru îmbunătățirea școlilor și succesul elevilor”.

➤ **Beneficiile colaborării**

• **Îmbunătățirea performanței academice**

Când părinții sunt implicați activ în educația copiilor lor, aceștia tind să aibă rezultate academice mai bune. Participarea părinților la activitățile școlare și susținerea acestora acasă creează un mediu propice pentru învățare și dezvoltare.

• **Dezvoltarea abilităților sociale și emoționale**

Elevii care beneficiază de un suport solid atât din partea familiei, cât și a școlii, dezvoltă abilități sociale și emoționale mai puternice. Aceștia sunt mai capabili să gestioneze stresul, să colaboreze cu colegii și să se adapteze la diferite situații.

• **Reducerea comportamentelor problematice**

Implicarea părinților în educația copiilor poate contribui la reducerea comportamentelor problematice. Elevii se simt mai înțeleși și sprijiniți, ceea ce duce la o scădere a comportamentelor disruptive și la o creștere a comportamentelor pozitive

➤ **Metode de intensificare a dialogului școală-familie**

Pentru a optimiza dezvoltarea personalității elevilor, este esențial să se implementeze strategii eficiente de intensificare a dialogului între școală și familie. Acestea includ:

• **Întâlniri regulate între profesori și părinți**

Organizarea unor întâlniri periodice între profesori și părinți pentru a discuta progresul elevilor, nevoile și eventualele probleme. Aceste întâlniri ar trebui să fie structurate și să ofere oportunități pentru ambele părți de a împărtăși informații și idei.

• **Comunicare constantă și transparentă**

Utilizarea diverselor canale de comunicare, precum e-mail, platforme online, scrisori și apeluri telefonice pentru a menține părinții informați despre activitățile și evoluția școlară a copiilor lor. Transparența în comunicare construiește încredere și implicare.

• **Implicarea părinților în activitățile școlare**

Invitarea părinților să participe activ la evenimentele și activitățile școlare, cum ar fi zilele porților deschise, serbările și excursiile. Acest lucru permite părinților să observe direct mediul școlar și să interacționeze cu profesorii și colegii copiilor lor.

• **Formare și suport pentru părinți**

Organizarea de workshop-uri și sesiuni de informare pentru părinți, care să le ofere cunoștințe și abilități necesare pentru a sprijini educația copiilor lor acasă. Temele pot include strategii de învățare, gestionarea comportamentului și dezvoltarea abilităților emoționale.

• **Crearea unui climat de colaborare**

Promovarea unei culturi școlare care valorizează și încurajează implicarea părinților. Profesorii și administrația școlii ar trebui să fie deschiși și accesibili, arătând respect și apreciere pentru contribuția părinților.

În concluzie colaborarea eficientă între școală și familie este esențială pentru dezvoltarea armonioasă a elevilor. Prin intensificarea dialogului și implicarea activă a părinților, elevii beneficiază de un suport complet, atât academic, cât și emoțional. În acest fel, ei sunt mai bine pregătiți pentru a face față provocărilor viitoare și pentru a deveni membri responsabili și activi ai societății.

Bibliografie

- Constantinescu, M. (2015). Colaborarea dintre școală și familie: Factori determinanți și strategii de succes. Editura Universității din București.
- Ionescu, I., & Popescu, D. (2018). Educația în familie și rolul părinților în formarea personalității copiilor. Editura Didactică și Pedagogică.

FAMILIA ȘI ȘCOALA - PARTENERI ÎN EDUCAREA COPILULUI

**prof. înv. primar ILIȘUAN MARIA ELENA,
Școala Gimnazială “Viorel Nimigeanu” Nimigea de Jos**

Familia este cea dintâi școală a copilului, iar contribuția pe care o aduce la educarea acestuia poate favoriza sau dimpotrivă poate încetini acțiunea educativă a școlii. De aceea între școală și familie trebuie să existe o relație permanentă, familia având un rol important în acțiunea de învățare a copilului prin susținerea acțiunilor educative ale școlii, iar școala se sprijină neîncetat pe experiența de viață a copilului dobândită în familie.

Pentru a preveni apariția unei manifestări de dezinteres din partea familiei față de școală, se impune efort susținut din partea cadrelor didactice pentru a-i atrage pe părinți în procesul educației. Această muncă este dificilă și depinde foarte mult de puterea de convingere, de tactul pedagogic, de integritatea și competența lor profesională. Momentul cheie al începerii acțiunii comune școală – familie, este venirea copilului în clasa pregătitoare. Prima zi de școală a elevului constituie un moment deosebit de important pentru viitoarele relații între învățător și părinți, prin crearea unei atmosfere de bună dispoziție, prin aranjarea deosebită a clasei, prin modul cum își poate atrage simpatia părinților și a copiilor. Trebuie să cunoască bine mediul familial educativ al elevului pentru că, în deplină unitate cu părinții, să îi îndrume cu răbdare și siguranță pașii micului elev. Este foarte important ca învățătorul, să fie prietenul părinților, să-și iubească elevii și să le dirijeze pașii spre cunoaștere cu dibăcie și pricepere.

Mediul școlar oferă copilului un cadru social bazat pe anumite reguli de conviețuire cu ceilalți: - îi crează posibilitatea de a se compara cu cei de vârsta lui, îl familiarizează cu microgrupul social în cadrul căruia învață să devină partener, să joace unele roluri sociale;

- îl obișnuiește pe copil cu programul nou de viață, cu un orar zilnic;
- îi oferă condiții pentru a-și exprima părerile, îngrijorările;
- se cunosc între ei și să acționează în spirit de echipă;

Totodată începe și colaborarea cu familia în domeniul învățării elevului, în domeniul comportamentului, al dezvoltării fizice, intelectuale, morale și estetice, al formării deprinderilor și priceperilor de muncă, igienică-sanitare, în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afară de clasă și școală. Părinții trebuie să știe că perioada de adaptare, de trecere a copilului de la atmosfera de grădiniță la cea de școală nu se petrece la fel pentru fiecare copil: unii pășesc firesc pe noua treaptă, unii cu sfială și curiozitate, iar alții cu spaimă. Cea care are un rol determinant în realizarea echilibrului între copil și școală, între copil-copil și chiar între copil și învățător este familia.

Pentru dezvoltarea generală a personalității copilului, de o importanță cu totul excepțională s-a dovedit a fi interacțiunea și comunicarea membrilor familiei. Atunci când există atitudini și climat familial deficitar, o consecință imediată este înscrierea copilului pe căi sinuoase ale dezvoltării sale psihice și morale și implicit adoptarea de către aceștia a unor comportamente inadecvate în relațiile cu cei din jur, precum și în atitudinea sa față de sine însuși.

Familia trebuie să înțeleagă că un copil nu este un televizor, o jucărie care poate fi reparată atunci când se strică. Copilul are un suflet care trebuie format, apoi dezvoltat din toate punctele de vedere, astfel încât să fie capabil să răzbată în viață. Fiecare membru al familiei trebuie să devină sensibil la nevoile și sentimentele copiilor. Părinții trebuie să petreacă mai mult timp cu copiii, să le acorde mai multă atenție, să-i laude mai des, să-i recompenseze, dar

să le stabilească și limite, chiar pedeapsă. Între recompensă și pedeapsă trebuie să existe un echilibru. Părinții trebuie să vadă din ce cauză a greșit copilul, să-l facă să înțeleagă unde a greșit. Adulții nu trebuie să-și piardă controlul, să-și descarce frustrările zilnice asupra copiilor. O astfel de descărcare nervoasă lasă urme adânci în personalitatea copilului. Copilul are nevoie de un mediu părintesc cald, liniștit. Părinții trebuie să ducă un mod de viață corect, echilibrat, să dea dovadă de o atitudine civilizată față de ei înșiși și față de cei din jur. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Părinții nu trebuie să-și pedepsească copiii fără să le arate adevăratele motive. Toate problemele vieții se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și înțelegere. Există părinți care azi permit copilului ceva, iar mâine interzic cu desăvârșire acel „ceva”, sau, și mai grav, o măsură luată de un părinte este contrazisă de celălalt părinte. Părinții trebuie să-și supravegheze copiii de la distanță, înlăturând, dacă este nevoie, prietenii nefaste. Ei trebuie să răspundă, fără a se enerva la toate întrebările puse de copil.

Elevii se confruntă uneori și cu diverse tipuri de violență. Abuzul copilului în familie îi distrage încrederea în sine și îi diminuează sentimentul că poate avea o contribuție pozitivă în societate. Totul începe cu neglijența părinților care nu dau atenție nevoilor și modului de comportare a copiilor. Copiii pun în practică ce văd la televizor, în jurul lor și în familie: violența, neglijența, dezinteresul, răzbunarea, conflicte, lipsa de principii și moralitate.

Bibliografie

- Ioana Chicet Macoveiciuc „Copilul tău. Părinții tăi. Tu” - Educație cu blândete. Editura Univers
- Urania Cremene „Cele trei nevoi psihologice de bază ale copilului” , Bookzone, 2019
- <http://uraniacremene.ro>

A TANULÓK SZEMÉLYISÉGFEJLESZTÉSE AZ ISKOLA ÉS A CSALÁD KÖZÖTTI PÁRBESZÉD ELMÉLYÍTÉSÉVEL

KUI ENIKŐ-Alsótagozatos tanár
Nyárádmagyarósi Általános Iskola-Nyárádmagyarós

A tanulók személyiségfejlesztése az iskola és a család közötti párbeszéd elmélyítésével rendkívül fontos és több előnnyel jár. Íme néhány megfontolás és fontos javaslat arra, hogyan lehet ezt hatékonyan megvalósítani és véghez vinni:

Előnyök

1.Egységes nevelési elvek:

Ha az iskola és a család közötti párbeszéd erős, a gyermekek következetes üzenetet kapnak, ami segíti őket az értékek és normák elsajátításában.

2.Jobb tanulmányi eredmények:

A pedagógusok és a szülők együttműködése motiválhatja a tanulókat, ami javíthatja nagyban az iskolai teljesítményüket.

3.Megfelelő támogatás:

A pedagógusok sokkal jobban megérthetik és elfogadják a tanulók egyéni szükségleteit és kihívásait, ha rendszeres kapcsolatban állnak a családokkal.

4.Önbizalom növelése:

A gyermekek önbizalmát nagyban erősítheti, ha érzik, hogy mind a család, mind az iskola támogatja és segíti őket.

Javaslatok a párbeszéd elmélyítésére

1.Rendszeres kommunikáció: Az iskolának és a szülőknek rendszeresen kell kommunikálniuk egymással. Havi vagy negyedéves szülői értekezletek, ahol a pedagógus és szülők megosztják a tapasztalatokat, megbeszélik az estleges problémákat és visszajelzéseket. Ezekon a találkozókön megbeszélik a gyermek fejlődését, erősségeit, gyengeségeit és fejlesztendő területeit. Ezek a találkozók lehetőséget adnak a kölcsönös megértésre és a közös megoldások keresésére.

Ezen kívül Nyílt napok szervezése, ahol lehetőséget kap a szülő, hogy betekintést nyerjen az iskolai életbe és a tanulási folyamatokba.

2.Közös célok meghatározása: Az iskola és a család közösen határozza meg a gyermek személyiségfejlesztésének céljait. Ez lehetővé teszi, hogy mindkét fél egységesen támogassa a gyermek fejlődését, és jobban összehangolják az otthoni és az iskolai nevelést.

3.Digitális platformok használata: E-mailek, iskolai alkalmazások vagy online fórumok segíthetnek a folyamatos kapcsolattartásban.

4.Családlátogatások: Egyes esetekben a pedagógusok családlátogatásokat is tehetnek. hogy jobban megismerjék a tanuló otthoni környezetét. Ezáltal is közelebb kerülnek a családokhoz.

5.Szülői workshopok és tréningek: Olyan események szervezése, ahol a szülők új nevelési módszereket és új technikákat tanulhatnak és a gyermekek fejlődésének támogatásával kapcsolatos ismereteket szerezhetnek.

6.Közös rendezvények: Az iskola szervezzen közösségi programokat, amelyek lehetőséget adnak a szülőknek és a tanulóknak a közös részvételre és az együttműködésre. Ilyen programok lehetnek: Családi napok, különböző kulturális programok, sportesemények, ahol a családok közösen részt vesznek, ezáltal is jobban megismerik egymást, erősítve a közösségi érzést.

7.Érzelmi támogatás: Fontos, hogy mind a család, mind az iskola érzelmi támogatást nyújtson a gyermekek számára. Ez magában foglalja a pozitív visszajelzéseket, a bizalom és a biztonság megteremtését, valamint az érzelmi intelligencia fejlesztését célzó tevékenységeket.

Példák

-Mentorprogramok: Az iskola mentorprogramokat indíthat, ahol tapasztaltabb szülők és tanárok segítik az újabb szülőket és tanulókat.

-Tanulói portfóliók: A tanulók rendszeresen készíthetnek portfóliókat, amelyeket rendszeresen bemutatnak a szülőknek, így azok jobban nyomon tudják követni a fejlődést.

-Visszajelző rendszerek: Különböző kérdőívek és értékelőlapok rendszeres kitöltése, ahol a szülők és a pedagógusok véleményét cserélhetnek.

Ezek a stratégiák nemcsak a tanulók személyiség fejlődését segítik elő, hanem erősítik az iskola és a család közötti bizalmat és jó együtt működését. Az iskola és a család közötti párbeszéd elmélyítése nemcsak a tanulók személyiség fejlődését támogatja, hanem egy egészséges és támogató közösség kialakításához is hozzájárul, amelyben mindenki jól érzi magát és fejlődni tud.

A közös célok meghatározása, a rendszeres és nyílt kommunikáció, valamint a szülők aktív bevonása mind hozzájárulnak ahhoz, hogy a tanulók egészséges, magabiztos és sikeres felnőttekké váljanak.

AZ ISKOLA –CSALÁD KÖZÖTTI KAPCSOLAT MEGERŐSÍTÉSE A TANULÓK FEJLESZTÉSE ÉRDEKÉBEN

LAKATOS ERZSÉBET-ENIKŐ
Școala Gimnazială Turulung

Tudományos szempontból a személyiség szó egy biopszicho-szocio-kulturális rendszer, mely alapvetően az egyén társadalom belüli fejlődésének első szakaszaiban alakul ki, annak a létnek és tevékenységnek a feltételei között, melyek e szakaszokra jellemzőek.

Az ember sajátosságai biológiaiak is, tekintetbe véve, hogy az öröklődés által „programozott”; egy gondolkodó szerint „az ember azért válik emberré, mert embernek született”. Nem akármilyen állat, akibe belevésődnek a szociokulturális struktúrák. Olyan lény, mely veleszületett emberi potenciállal rendelkezik; ez fokozatosan valósul meg és kerül értékesítésre a szocializáció és kulturalizáció során.

Az életre való felkészítése, a gyermek személyiségének fejlesztése a családban kezdődik. A család az érzelmi, társadalmi és művelődési környezetet biztosítja. Már zseni gyermek-korban itt változatos személyközi kapcsolatokat él át a gyerek, saját magatartásformáiba „másolja át” az itt tapasztaltakat. A család biztosítja nemcsak a gyerek testi fejlődéséhez szükséges anyagi feltételeket, hanem a jövőbeli felnőtt személyiségének kialakulásához szükséges szilárd és tartós alapot nyújt. Ehhez nagymértékben hozzájárul az iskola, hiszen az iskola nemcsak a kognitív ismeretek adója, hanem olyan szociális hely, ahol a tanulók különböző interperszonális kapcsolatok megélésével, értékek, szabályok elsajátításával személyiségfejlődésen mennek keresztül.

Személyes tapasztalatom, hogy az iskola-család jó kapcsolata kedvezően befolyásolja a tanuló személyiségének fejlődését. Fontosnak tartom, kötelességemnek, hogy gyermekeinket az ősöktől átvett hagyományok szellemében tiszteletre, hitre és az életre neveljem.

Elemi tagozaton tanítok. Amikor előkészítő osztályt kezdek, igyekszem már az iskolábalépés előtt megismerni a családokat, ahonnan az iskolások jönnek. Első nap megkérem a szülőket, hogy egy adatlapot töltsenek ki, amely fontos információkat tartalmaz a gyermekről. Az adatlapon található adatok segítenek a tanulók szükségleteinek megfelelően tervezni az oktató-nevelő tevékenységet, amely elősegíti a hatékony személyiségfejlődést. Ismerjük a szólást: Jó csemetéből lesz az életerős fa.”

A következő lépés, hogy a szülőket bevonjam minél több iskolai tevékenységbe, családlátogatást szervezzek, és amit a legfontosabbnak tartok az a bizalom kialakulása a szülő és köztem. Tudatosítanom kell, hogy csak és akkor lesz ideális a gyermek testi és lelki fejlődése, ha az iskola és a család egységes egésként működik.

A családlátogatás során tájékozódhatunk a gyermek életkörülményeiről, napi tevékenységi és pihenési idejéről, a szülő-gyermek közötti viszonyokról és arról is, milyen légkör uralkodik otthon.

A közös tevékenységek felerősítik a bizalmat, ugyanakkor folyamatos párbeszédet biztosítanak az iskola és a család között.

Az esetleges problémák vagy bármilyen téma átbeszélésére heti fogadóórákat jelölök ki, ahol négy szemközti nyílik lehetőség a kommunikációra.

Ma, az intézmény fennmaradásának, valamint a tanulók személyiségének fejlesztésének egyetlen lehetséges útja a szülőkkel való szoros együttműködés. Erre a mai modern technika iskola lehetőséget ad: internetes csoportok kialakítása stb.

Összegezve elmondhatjuk, hogy korunk pedagógusa tudatosan úgy kell szervezze az oktató-nevelő tevékenységét, hogy együttműködésre buzdítsa a szülőket a gyermek optimális lelki fejlődésének érdekében.

Bibliográfia

- Hristu Barbu, Eugenia Popescu, Alexandra Mateiaș, Elena Rafilă, Filofteia Șerban: Óvodai pedagógia, Didaktika, Editura didactică și pedagogică, R.A. – București, 1998
- Paul Popescu-Neveanu, Mielu Zlate, Tinca Crețu: Lélektan, Editura didactică și pedagogică, R.A. – București, 1998

COMUNICAREA EFICIENTĂ ÎNTRE FAMILIE ȘI ȘCOALĂ -CHEIA SUCESULUI EDUCAȚIONAL

Prof. LEGENDI IOANA DACIANA
Liceul Tehnologic Agricol Beclean

Relația dintre familie și școală este esențială pentru dezvoltarea armonioasă și succesul educațional al copiilor. O colaborare eficientă între aceste două entități poate îmbunătăți semnificativ rezultatele academice ale elevilor și poate crea un mediu educațional pozitiv. Acest articol explorează importanța și beneficiile unei colaborări strânse între familie și școală, precum și modalitățile prin care aceasta poate fi realizată.

Studiile au arătat că implicarea părinților în educația copiilor lor are un impact pozitiv asupra performanțelor academice. Copiii ale căror familii sunt implicate activ în procesul educațional tind să aibă note mai bune și o atitudine mai pozitivă față de școală.

O relație solidă între familie și școală contribuie la dezvoltarea socio-emoțională a copiilor. Comunicarea deschisă și sprijinul oferit de ambele părți îi ajută pe copii să se simtă mai în siguranță și să dezvolte abilități sociale esențiale. Colaborarea între părinți și profesori poate ajuta la identificarea și gestionarea timpurie a problemelor comportamentale. Intervențiile rapide și coordonate pot preveni escaladarea acestora și pot promova un comportament pozitiv. Atunci când părinții și profesorii lucrează împreună, se creează un mediu educațional care susține învățarea și dezvoltarea copilului. Părinții pot oferi informații valoroase despre nevoile și stilurile de învățare ale copiilor lor, iar profesorii pot ajusta metodele de predare în consecință.

O relație strânsă între familie și școală facilitează comunicarea eficientă și continuă. Părinții sunt informați despre progresul academic al copiilor și despre orice probleme care pot apărea, iar profesorii primesc feedback util despre comportamentul și nevoile elevilor în afara școlii. Implicarea părinților în activitățile școlare poate crea un sentiment de comunitate și poate stimula participarea la evenimente școlare, voluntariat și inițiative educaționale.

Întâlnirile regulate între părinți și profesori, cum ar fi conferințele părinte-profesor, permit discutarea progresului elevilor și stabilirea unor obiective comune. Utilizarea platformelor de comunicare online, a jurnalelor școlare sau a grupurilor de discuții poate facilita o comunicare rapidă și eficientă între părinți și profesori. Invitația adresată părinților de a participa la evenimente școlare, excursii și activități extracurriculare poate întări legătura dintre familie și școală. Școlile pot organiza ateliere și sesiuni de formare pentru părinți, pentru a-i ajuta să înțeleagă mai bine curriculumul și să ofere suport academic copiilor acasă.

Una dintre cele mai mari provocări în colaborarea între familie și școală este diversitatea culturală și socio-economică. Părinții pot avea așteptări și valori diferite privind educația, iar școlile trebuie să fie sensibile și să respecte aceste diferențe pentru a construi relații de încredere.

Multe familii se confruntă cu programe încărcate și stresante, ceea ce poate limita timpul și energia disponibile pentru a se implica activ în viața școlară a copiilor. Profesorii, de asemenea, pot avea programe aglomerate care împiedică întâlnirile frecvente cu părinții. Comunicarea deficitară sau ineficientă între părinți și profesori poate duce la neînțelegeri și

frustrări. Este esențial ca ambele părți să fie proactive și să folosească canale clare și eficiente de comunicare.

Unele școli implementează programe de mentorat în care părinții cu experiență sunt parteneri cu părinții noi pentru a-i ghida și sprijini în navigarea sistemului educațional. Organizarea de evenimente comunitare, cum ar fi serbări, târguri sau picnicuri, poate ajuta la construirea unei relații mai strânse între familie și școală într-un mediu relaxat și prietenos. Utilizarea platformelor educaționale online poate facilita accesul părinților la informații despre progresul școlar al copiilor lor și poate oferi resurse suplimentare pentru sprijinirea învățării acasă.

Comunicarea eficientă între familie și școală este esențială pentru dezvoltarea academică și personală a elevilor. Într-o lume în continuă schimbare, plină de provocări în procesul educațional, este vital ca părinții și profesorii să colaboreze strâns pentru a crea un mediu propice învățării. Acest articol explorează diverse metode și strategii pentru a asigura o comunicare deschisă și productivă între familie și școală, contribuind astfel la succesul elevilor. Câteva exemple de bună practică în comunicarea între familie și școală:

1. Întâlniri Regulate

Ședințe cu părinții: Organizarea de ședințe periodice este esențială pentru a discuta progresul academic și comportamentul elevilor. Aceste întâlniri oferă o platformă unde părinții și profesorii pot colabora pentru a găsi soluții la probleme și pentru a planifica măsuri de sprijin.

Întâlniri individuale: Pe lângă ședințele colective, întâlnirile individuale sunt cruciale pentru a aborda probleme specifice fiecărui elev. Aceste discuții permit o abordare personalizată, adaptată nevoilor fiecărui copil și contribuie la o relație mai strânsă între părinți și profesori.

2. Comunicarea Scrisă

Newsletter: Trimiterea regulată de buletine informative este o modalitate eficientă de a menține părinții informați despre activitățile școlare, evenimentele viitoare și performanțele elevilor. Acestea pot include articole despre proiectele recente, excursiile școlare și alte activități extracurriculare.

Carnetele de corespondență: Utilizarea carnetelor de corespondență permite transmiterea mesajelor scurte și feedback-ului între părinți și profesori. Acestea sunt utile pentru a comunica informații importante zilnic sau săptămânal.

3. Platforme Online

Platforme educaționale: Platformele de tip Google Classroom sau Microsoft Teams, Catalogul electronic au devenit instrumente esențiale pentru comunicare. Acestea permit postarea temelor, notelor și anunțurilor, facilitând transparența și accesul rapid la informații esențiale pentru părinți și elevi.

Jurnale electronice: Jurnalele școlare electronice sunt foarte utile pentru a ține părinții la curent cu prezența, notele și progresul elevilor în timp real. Acestea oferă o vedere de ansamblu asupra performanțelor școlare și ajută la identificarea timpurie a problemelor.

4. Aplicații Mobile

Aplicații de mesagerie: Utilizarea aplicațiilor de mesagerie dedicate, cum ar fi Remind sau ClassDojo, pentru a trimite notificări rapide și a avea discuții în timp real, este foarte eficientă. Aceste aplicații permit profesorilor să trimită mesaje personalizate și să răspundă prompt la întrebările părinților.

Grupuri de WhatsApp: Crearea de grupuri de WhatsApp pentru fiecare clasă sau grupă de studiu este o modalitate excelentă de a distribui informații rapid și eficient. Aceste grupuri permit o comunicare directă și imediată între părinți și profesori.

5. Email

Email-uri regulate: Trimiterea de email-uri regulate cu actualizări despre evoluția elevului, evenimente școlare și alte informații relevante este esențială. Email-ul permite o comunicare detaliată și clară, fiind ideal pentru discuții mai complexe sau pentru a oferi feedback.

Discuții prin email: Încurajarea părinților și profesorilor să comunice prin email pentru întrebări și clarificări contribuie la menținerea unei comunicări constante și eficiente. Email-ul oferă posibilitatea de a avea o arhivă a discuțiilor, ceea ce poate fi util pentru referințe ulterioare.

6. Evenimente Școlare

Zile ale porților deschise: Organizarea de zile în care părinții pot vizita școala, pot observa orele de curs și pot discuta cu profesorii este esențială pentru a încuraja implicarea părinților în viața școlară. Aceste evenimente oferă părinților o perspectivă directă asupra mediului de învățare al copiilor lor.

Workshop-uri și seminarii: Organizarea de workshop-uri și seminarii pe teme de interes comun, cum ar fi educația digitală, sănătatea mentală sau metode de învățare eficiente, contribuie la dezvoltarea unei comunități educaționale informate și implicate.

7. Chestionare și Sondaje

Feedback constant: Utilizarea chestionarelor și sondajelor pentru a obține feedback de la părinți despre diferite aspecte ale educației și managementului școlar este esențială pentru îmbunătățirea continuă a comunicării. Aceste instrumente ajută la identificarea problemelor și la dezvoltarea unor strategii eficiente de comunicare.

Evaluarea satisfacției: Evaluarea periodică a satisfacției părinților cu privire la comunicarea cu școala poate ajuta la ajustarea abordărilor și la implementarea unor măsuri care să răspundă nevoilor și așteptărilor părinților.

8. Telefon

Apeluri telefonice: Menținerea contactului prin apeluri telefonice pentru a discuta aspecte urgente sau pentru a oferi suport personalizat este esențială. Telefonul permite o comunicare directă și personală, fiind ideal pentru situații care necesită o intervenție rapidă.

Mesaje SMS: Trimiterea de mesaje SMS pentru notificări rapide și urgente este o metodă eficientă de a comunica informații importante atunci când accesul la internet este limitat.

9. Consiliere și Suport Parental

Sesiuni de consiliere: Oferirea de sesiuni de consiliere pentru părinți pentru a-i ajuta să gestioneze diferite probleme legate de educația copiilor lor este esențială. Aceste sesiuni pot include sfaturi despre gestionarea timpului, tehnici de învățare și suport emoțional.

Grupuri de suport: Crearea de grupuri de suport pentru părinți pentru a împărtăși experiențe și a găsi soluții la probleme comune contribuie la dezvoltarea unei comunități unite și sprijinitoare. Aceste grupuri pot organiza întâlniri periodice și pot oferi resurse utile pentru părinți.

Comunicarea eficientă între familie și școală este un pilon fundamental al succesului educațional. Prin utilizarea diverselor metode și tehnologii disponibile, părinții și profesorii pot crea un parteneriat solid, orientat spre dezvoltarea armonioasă și succesul elevilor. Investiția în aceste relații nu doar îmbunătățește performanțele academice, dar contribuie și la crearea unui mediu de învățare pozitiv și susținător.

PROIECT DE ACTIVITATE CU PĂRINȚII

MUREȘAN DANIELA

Școala Gimnazială „Tudor Vladimirescu” Târgu-Mureș

Subiectul : *Împreună pentru copiii noștri;*

Motto: *„Doamne, acordă-mi seninătatea de a accepta lucrurile pe care nu le pot schimba, curaj să pot schimba lucrurile pe care le pot schimba și înțelepciunea de a vedea diferența”.*
(*Rugăciunea Seninătății*);

Scopuri strategice:

- Consolidarea parteneriatului școală-familie;
- Formarea unei atitudini pozitive față de esența procesului educațional;
- Abordarea unor probleme individuale din viața copilului/ căutarea unor metode de preîntâmpinare și ameliorare;
- Formarea unei imagini cât mai corecte asupra propriului copil;
- Conștientizarea rolului pe care îl are părintele în educația propriului copil.

Obiective smart:

- să exerseze personal;
- să participe activ în comunicarea cu ceilalți

Beneficiari

- părinți, cadre didactice, preșcolari

Metode și procedee:

- brainstorming, lucru în echipă, explicația, demonstrația, exercițiul

Resurse materiale:

- markere, stikere, lipici, rame tablou, fotografii, foarfece, PC, videoproiector

Resurse de timp: - 1h

Agenda ședinței:

1. Activitatea de spargere a gheții „Fulgi de nea”.
2. Abordarea temei: „Împreună pentru și cu copiii noștri”
  - ❖ *Analiza activității pe primul semestru al anului școlar*
  - ❖ *Activitate practică în parteneriat copil –părinte: „Lucrăm împreună”*
3. Probleme de organizare a serbării de Crăciun.
4. Discuții și propuneri

Desfășurarea activității:

La începutul anului școlar au fost repartizați la clasă de copii.

Apropiindu-ne de finalul anului și al primului semestru școlar, am considerat că este oportună o ședință cu părinții în care să conștientizăm cu toții problemele pe care le-am rezolvat, precum și cele cu care ne putem confrunta și să dovedim toleranță și înțelegere.

Activitate de spargere a gheții: Fulgi de nea

Pe un panou este afișat un tablou de iarnă. Fiecare părinte va primi câte un fulg pe care va scrie un lucru care i-a plăcut mai mult în colaborarea grădiniță- familie în acest semestru. Se prezintă fiecare fulg grupului, apoi se așează pe panou. Se scriu rezultatele obținute pe o coală de flipchart, identificându-se principalele caracteristici.

Abordarea temei: *Împreună pentru și cu copiii noștri*

Se provoacă părinții la un scurt brainstorming. Participanții sunt rugați să exprime impresii trăite în urma activităților demonstrative desfășurate cu copiii în activitatea precedentă: o emoție, o idee.....

Se concluzionează faptul că fiecare copil are nevoie de o motivație, dar și de susținere din partea celor din jur pentru a putea reuși în tot ceea ce le propunem. Niciodată nu este prea târziu să fim părinți buni și să oferim un boboc de încredere și iubire care mai târziu se va transforma într-un trandafir plin de mireasma vie a recunoștinței.

Se prezintă părinților un material -PPT cu și despre activitățile desfășurate cu preșcolarii în acest semestru și se precizează faptul că familia și școala sunt agenți educativi cu o influență covârșitoare asupra formării și dezvoltării personalității copilului. Un factor la fel de important îl constituie raporturile dintre cele două instanțe educative, atitudinile reciproce pe care le dezvoltă, poziția pe care o adoptă fiecare în relația grădiniță-familie.

Educația copilului este scopul comun al familiei și al școlii, care poate fi realizat eficient doar printr-o relație de parteneriat. Astfel, după ce copiii au prezentat un mic program artistic, am invitat copiii și părinții să formeze echipe (pe familii) și să realizeze împreună un tablou.

Concluzia: Toți au fost încântați, cuprinși de entuziasm, au lucrat împreună, apoi au servit dulciuri. Părinții și-au manifestat dorința de a mai organiza astfel de întâlniri.

Discuții și propuneri referitoare la organizarea serbării de Crăciun.

Reflecție:

Fiecare va scrie pe post-it un cuvânt ce i-a rămas în memorie de la activitatea de azi și-l va așeza pe marginea panoului cu peisaj de iarnă.

RELAȚIA FAMILIE-ȘCOALĂ-COMUNITATE, PARTENERI ACTIVI ÎN EDUCAȚIE

Prof. Musca Dana Simona
Șc. Gimnazială „Avram Iancu” Arad

Cooperarea activă a școlii și a învățătorilor cu ceilalți factori educaționali – familia, comunitatea locală, mass-media, biserica, organizații nonguvernamentale – trebuie să conducă la realizarea unor parteneriate viabile, de natură să permită o abordare pozitivă a problemelor diverse ale tinerilor elevi. Școala trebuie să găsească formele optime prin care cei implicați în acest proces de educare să poată gestiona resursele umane, să aibă cunoștințe de psihologie și pedagogie, să se poată adapta rapid la managementul schimbărilor din societatea actuală. Totuși, rolul important, cel puțin acum, îl are școala, cadrele didactice, învățătorul care, prin activitățile elaborate, pot dezvolta la elevi norme și conduite sociomorale, pot dezvolta abilități și conduite morale și civice, în contextul european actual.

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară.

O problemă stringentă pentru România o reprezintă responsabilitatea locală pentru calitatea educației și succesul școlar, care reclamă căi diferite de stabilire a relațiilor de colaborare între școli, familii și comunități. Avem în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și adolescenților. Școlile care duc la bun sfârșit mult mai eficient această responsabilitate, se consideră pe ele însele și elevii lor ca parte a sistemului social ce include familiile și comunitățile. Cercetările desfășurate în Statele Unite și în unele țări din Europa arată că atunci când școlile, familiile și comunitățile lucrează împreună ca parteneri, beneficiarii sunt elevii.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune.

Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii (literatură pentru copii).

Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se considera parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natură relațiilor publice.

Istoria societății românești cunoaște o lungă perioadă în care familia deținea, aproape exclusiv rolul de educator social al copilului. Complexitatea sporită a societății actuale a dus la diferențierea factorului educativ, la specializarea lor. S-ar putea crede că această specializare avea drept rezultat, automat, dezvoltarea armonioasă a copilului, indiferent de intersectarea acțiunilor și măsurilor luate.

Fiecare copil se deosebește de ceilalți, în primul rând prin caracterul său. După cum un tâmplar nu lucrează în același mod și bradul și stejarul, tot așa și noi trebuie să ținem cont de „lemnul” fiului sau fiicei noastre, elevului sau elevei noastre, adică de elasticitatea și rezistența „capitalului său biopsihic” pentru a ști ce putem face din el fără prea multe riscuri. În ziua de azi educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii, către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica s.a.m.d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om apt să participe la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă.

Menirea școlii este nu numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Bibliografie:

- Robu, Maria, „*Empatia în educație*”, Didactica Publishing House, București, 2008
- Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
- Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004
- Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000

COMUNICAREA CU FAMILIA-UN PAS SPRE PROGRESUL ȘCOLAR

**prof. înv. primar NAGY EDIT,
Liceul de Arte "Plugor Sándor" Sf. Gheorghe**

Familia și școala sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și mediul extrașcolar sau extrafamiliar pendulează copilul, obiect și subiect al educației. Ambele contribuie prin mijloace specifice la formarea tineretului.

Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, transmiterea primelor cunoștințe, sentimente, virtuți. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Copilul reprezintă elementul central în educație. Educația trebuie centrată pe elev, iar finalitatea ei să fie formarea capacității elevului de a se adapta la realitatea socială. Școala alături de familie influențează prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Implicarea familiei în ceea ce privește parcursul educațional ar trebui să se facă resimțită încă din momentul în care părinții aleg grădinița pe care urmează să o frecventeze cel mic, luând în considerare nevoile copilului și să comunice în mod regulat cu reprezentanții educaționali.

Ca învățător, pot afirma că este extrem de important ca părinții să interacționeze acasă cu proprii copii, începând prin împărtășirea experienței de la locul de muncă, adaptată la nivelul de înțelegere al celor mici și continuând cu interesul și colaborarea când se pune problema îndeplinirii sarcinilor de lucru date ca temă pentru acasă. Sunt numeroase beneficii pentru dezvoltarea emoțională și mentală a copilului, declanșate de această preocupare permanentă din partea părintelui, care conduce spre activarea diferitelor aspecte ale personalității celui mic ce câștigă astfel și își îmbunătățește diferitele abilități sociale, încurajând totodată responsabilitatea, creativitatea, imaginația și plăcerea de a învăța.

Când școala, familia încep să colaboreze, elevii primesc cu adevărat suportul necesar pentru a avea succes în școală și în viață. O colaborare ideală școală-familie necesită o influență puternică din partea părinților prin modelarea unor comportamente școlare și prin oferirea unor atitudini culturale care să dezvolte oportunitățile disponibile pentru fiecare copil, oferindu-le o reușită școlară. Luând în considerare faptul că părinții pot fi deosebit de eficienți în formarea unor deprinderi la propriul copil, precum și faptul că ei sunt în modul cel mai direct interesați de progresul copiilor, rezultă că ei trebuie tratați de profesori ca parteneri în actul educativ: psihologul școlar împreună cu pedagogul, părinții și copiii trebuie să aleagă împreună cele mai potrivite soluții pentru progresul cel mai favorabil al elevului.

Din păcate ne întâlnim din ce în ce mai des cu situația, când un copil ajunge la școală și educația este precară sau lipsește cu desăvârșire. Trebuie să construim pas cu pas începem colaborarea cu familia copilului, pentru că de acolo vin carențele și continuăm cu implicarea membrilor comunității, ai diferitelor organizații care ne pot ajuta în demersul nostru de a crea tineri educați care să reușească să-și găsească drumul în viață.

Este foarte important cunoașterea familiilor copiilor, consilierea părinților, facilitarea comunicării și relaționării părinților cu școala și valorizarea școlii, educației ca factor important pentru succesul copiilor în viață.

Forme de colaborare a învățătorului cu familia:

Ședințele cu părinții;

Convorbiri individuale;

Vizite la domiciliul elevului;

Correspondența (rezultate la învățătură, invitații la ședințe, scrisori de felicitare sau mulțumire);

Antrenarea părinților în activități școlare și extrașcolare;

Consultații pedagogice;

Informarea reciprocă;

Ședințe comune cu elevi și părinți;

Întâlniri programate de învățători cu toți părinții, cu un grup de părinți sau cu părinții unui singur copil;

Întâlniri întâmplătoare în pauze, la terminarea orelor sau pe stradă, magazin etc.

Convorbiri telefonice;

Consultații la cererea părinților.

O comunicare optimă învățător familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamente negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și dezvoltare a relației școlă-familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

Transmiterea informațiilor de către învățător într-o formă accesibilă părinților;

Alegerea unei teme de discuție interesantă care să incite curiozitatea părinților;

Mediul ambiant de discuție să fie plăcut;

Capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;

Evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu părinții acestora;

Rezolvarea problemelor elevilor, implicarea în găsirea unor soluții;

Sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului. Școala și familia trebuie să sprijine copilul în luarea deciziilor privitoare la orientarea spre o treaptă superioară de învățământ și spre o carieră. Ele facilitează luarea unor decizii în concordanță cu cerințele personale și realitățile sociale. Familia reprezintă un exemplu pentru copil, ea influențează opțiunea pentru o anumită profesie. Școala trebuie să deruleze acțiuni comune elevi-părinți pentru conturarea dorinței profesionale. Dirigintele dezbată cu elevii avantajele și dezavantajele unei profesii, rețeaua școlară, metodologiile de organizare a examenelor și admiterea în învățământul liceal, școli de arte și meserii, învățământul superior. Rezultatul sau evaluarea acțiunilor de orientare consau în curajul deciziei, degajarea de prejudecăți sociale, obiectivitatea lor, încrederea în valoarea anumitor forme de educație. Perioada de asimilare sau de pregătire pentru viață se încheie prin decizia persoanei de a se integra în activitatea dorită.

Pentru părinți, ședințele organizate de învățător oferă modele, alternative și soluții confirmate de experiență și cunoaștere, ajutându-i să construiască personalitatea copilului, consiliindu-i în fața unor situații noi. Aceste întâlniri permit schimburi de idei și opinii, făcând posibilă întrepătrunderea experienței parentale cu experiența educatorului școlar. Învățătorul trebuie să fie conștient de rolul său esențial în relația cu părinții elevilor săi. De aceea el cunoaște și organizează colectivul de părinți al clasei, stabilește programul activităților cu familia, mediază eventualele stări conflictuale profesor-elev-părinte, pregătește și conduce adunările colective, ține permanent legătura cu părinții, îi invită pe părinți la școală și îi antrenează ca parteneri (îi consultă, le acordă drept de opinie și de decizie, le dă sfaturi în soluționarea unor probleme ale clasei/școlii).

Ca o concluzie, pot spune cu tărie că numai prin implicare activă și continuă, colaborare și comunicare permanentă și eficientă din partea familiei în procesul educațional, reușim noi, ca

învățători, să formăm adulți pregătiți să se integreze într-o societate aflată în permanentă schimbare.

Bibliografie:

- Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004
- Jude I., *Psihologie școlară și optim educațional*, Editura Didactică și Pedagogică, București 2002
- https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/45_52_Valentele%20parteneriatului%20educational%20in%20integrarea%20sociala%20a%20elevului%20cu%20abandon%20scolar.pdf
- <https://pdfcoffee.com/parteneriat-scoala-familie-comunitate-pdf-free.html#:~:text=Ce%20ne%20facem,%C3%AEn%20folosul%20institu%C5%A3iei>

AZ ÓVODA ÉS A CSALÁD KAPCSOLATA MEGERŐSÍTÉSE A GYERMEKEK FEJLESZTÉSE ÉRDEKEBEN

PEKLI ERZSÉBET

Școala Gimnaziala Turulung G.P. P. Turulung

”Szép dolog ki faragni egy szobrot és életet adni neki de még szebb kiformálni egy emberi lelket és megtölteni igazsággal ”

[Victor Hugo]

Az óvodai pedagógiai folyamatban a legfontosabb a család és az óvoda közötti kapcsolat. A pedagógiai folyamat két meghatározó közege a család és a tanintézmény, amelyek a gyermek személyiségének fejlesztésére szolgálnak. Nem beszélhetünk óvodai nevelésről, ha a családot nem vonjuk be. Közös érdekünk, hogy a kis óvodás minél hamarabb be szokjon az óvodai életbe, csoportba és ezt csak úgy érhetjük el, ha a család és óvoda szoros partner kapcsolatban áll egymással.

A szülő számára az óvoda és az oktatási rendszer egésze bonyolult rendszer, de mindig keresi a kapcsolatot a gyermeke érdekében. A pedagógusok lehetnek a szülő- oktató nevelő kapcsolat kezdeményezői és be kell tudni vonni azokat is, akik egy kicsit elzárkóznak ettől. A kooperatív jelleget felvállaló, sőt kezdeményező, pedagógus hozzáállása vezethet eredményre, idővel megtalálja a helyét, eszközeit, tárgyait, a partnereit. Fontos a szülő számára, hogy a pedagógustól támogatást kapjon abból a szempontból is, hogy miként kapcsolódják be az intézményen belüli közösséghez. A szülő elsősorban megértést keres az intézményben, együttműködő partner gyermeke nevelésében, oktatásában. A gyermeknek annál könnyebb a dolga, minél jobban megértik egymást a szülei és az óvodapedagógus. Ha a szülők és pedagógusok között nincs összhang a gyermek ezt észreveszi, megérzi és ez visszavetheti a tanulásban és a fejlődésben.

Az óvoda az iskolai életre kell felkészítse a gyereket, az óvoda megalapozza az iskolai majd később a világi életet a gyermekszemélyiségét. Már az óvodában látni fogjuk, hogy hogyan is fog alakulni egyik vagy másik gyermekünk sorsa. Ezért egyre több olyan tevékenységet kell bevezetnünk az óvodai tevékenységekbe, melyeken a szülőket is bevonjuk. Több olyan tevékenységi formát alkalmazunk, amelyek a pedagógus és szülők együttműködésére szolgálnak;

- Családlátogatás
- Szülői értekezlet
- Fogadóóra
- Nyílt tanítási nap
- Szülői levél a projekteken belül
- Évfordulók, ünnepélyek, szervezése
- Közös kézműves tevékenységek
- Kirándulások

A gyerekeknek, szüleiknek és a pedagógusnak is sokkal jobb, ha a szülői-pedagógusi kapcsolat egy bizalmon alapszik. Sok pedagógus szívesen veszi, ha szülő bátran megbízik

benne és minden jellegű problémával felkeresi. Az óvónő minél nyitottabb a szülő felé annál bátrabb és megbízhatóbbá válik a szülő szemében.

Fontos feladatunk, hogy mindenről tájékoztassuk a szülőket, ami az óvodán belül történt a gyermekével. Tapasztalatból írom, hogy sok szülő nem akarja, nem fogadja el az óvodapedagógus véleményét, tanácsát és aztán majd a későbbiekben tudatosul bennük, hogy bizony jól mondta annak idején az óvodapedagógus. Nagy segítség az intézményekben az óvodai tanácsadó, mert van sokszor, hogy annak a véleményét sokkal jobban elfogadják, mint az óvodapedagógusét.

A szülőkkel végzett különféle közös tevékenységek, az interaktív játékok, szülőértekezletek, a közös kirándulások nagymértékben hozzá járulnak az óvoda-család, óvónő-szülő közti jó kapcsolat, egészséges partneri viszony kialakulásához.

OPTIMIZAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR PRIN INTENSIFICAREA DIALOGULUI ȘCOALĂ-FAMILIE .

prof.înv.prescolar POP ALINA MARIA
Școala Gimnazială Șieu Măgheruș G.P.N.Sărățel

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia, în mediul extrașcolar sau extrafamiliar pendulează copilul, obiect și subiect al educației.

Relația școală - familie a fost determinată în ultimile decenii de o serie de condiții care au evidențiat mizele școlarității.

Colaborarea școlii cu familia trebuie să se axeze în mod firesc pe calitatea educației: obiective superioare, căi și mijloace superioare de educare și comunicare. În situația dificultăților de inserție a tinerilor pe piața muncii, în special a celor proveniți din medii defavorizate economic și cultural, școala pare a fi instrumentul de asigurare al securității profesionale.

Agitația, instabilitatea, inconsecvența vieții de familie de zi cu zi sunt tot mai mari la nivelul tuturor segmentelor societății contemporane. Sunt vremuri în care familiile sunt asaltate de probleme financiare, în care ambii părinți lucrează, sunt plecați în străinătate lăsând minorul în grijă rudelor, sau nu lucrează nici unul. Nu se poate trece cu vederea faptul că familiile cu un singur părinte sunt din ce în ce mai multe, astfel încât copiii sunt tot mai des lăsați de capul lor, sau în grijă televizorului și a telefonului, care nu au un rol educativ... Toate acestea duc la erodarea educației copiilor și a rolului de părinte în societatea contemporană.

Este nevoie de ordine și perseverență în modul lor de viață, deoarece copiii au nevoie de autoritate, dar și de dragoste, îmbinate echilibrat.

Copiii au nevoie de apreciere pozitivă – ei nu pot trăi fără dragoste și grijă părintească.

Un aspect foarte important este învățarea din timp a valorilor. Dacă vrem să avem copii pregătiți pentru viață, trebuie să așezăm responsabilitatea pe umerii lor. Cele mai prețioase cadouri pe care le putem oferi copiilor sunt rădăcinile responsabilității și aripile independenței. În societatea modernă, familiile se confruntă cu solicitări ridicate, cu o competiție crescută pentru obținerea atenției din partea copiilor lor, precum și cu poveri economice, care forțază tot mai mulți părinți să lucreze mult și limitează serios timpul pe care aceștia îl petrec cu copiii lor. Solicităților respective li se adaugă și lipsa comunicării între școli și familii, dar și faptul că adesea practicile școlare eșuează în fața nevoilor multor familii.

În același timp, există semne conform cărora legăturile dintre cele două instituții pot și trebuie să devină mai puternice. Părinții se întorc către școală pentru a fi informați. Familiile trimit copiii la școală, acolo unde speră ca ei să-și dobândească instrumentele necesare pentru a reuși în viață. Școlile preiau copiii și-i trimit înapoi în familiile lor, acolo unde presupun că le va fi furnizat sprijinul de care aceștia au nevoie pentru a crește și a învăța. Dacă până în prezent acest parteneriat școală-familie a fost dezvoltat unilateral, fiind de multe ori considerat “responsabilitatea școlii”, acest lucru trebuie să se schimbe pe viitor. O educație de calitate se realizează atunci când, la procesul de formare a micilor școlari participă în mod armonios toți factorii educaționali. Relația de colaborare permanentă cu familia este una dintre condițiile esențiale care asigură succesul școlar.

Copilul trăiește un sentiment de mândrie atunci când părinții săi se implică în activitățile școlii sau îi sprijină în realizarea sarcinilor de învățare. În mod sigur aceste fapte au

ecouri pozitive în formarea personalității copilului, în conștiința lui. Ca urmare, își va respecta mai mult părinții, va învăța să aprecieze muncă celorlalți, îi va fi asigurat succesul școlar. Dăruirea, tinerețea, experiența, profesionalismul, puterea, curajul, interesul, dedicarea, perseverența, implicarea, sensibilitatea sunt câteva din calitățile și în același timp valorile unui mare pedagog care, prin implicarea eficientă a părinților în dezvoltarea intelectuală a copiilor, asigură o educație de calitate.

- Colaborarea eficientă școală – familie reprezintă o reușită a procesului educațional. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate, iar colaborarea este absolut necesară. Școala trebuie să colaboreze cu familia : în domeniul învățării elevului ;

- în domeniul comportamentului ;
- în domeniul dezvoltării fizice ;
- în domeniul dezvoltării intelectuale, morale și estetice ;
- în domeniul deprinderilor și priceperilor de muncă, deprinderilor igienico – sanitare;
- în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afară clasei și a școlii.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral, estetic. Pe parcursul mai multor ani de muncă la catedră mi-am pus mai multe întrebări legate de relația dintre școală și familie. O întrebare a fost această: „Cum am îmbunătățit eu relația școală – familie?” Această relație s-a îmbunătățit printr-un parteneriat adevărat între școală și familie. Acest parteneriat a urmărit să atingă următoarele obiective :

- realizarea unei comunicări optime între părinți și învățător ;
- înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării școală – familie ;
- creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare ;
- schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de școală ;
- cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psiho-fizice ale copiilor ;
- învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune : elevi-părinți-învățători.

Numai implicând toți factorii educaționali în formarea personalității umane vom reuși să atingem toate aceste obiective. Un parteneriat eficient școală – familie este dorința oricărui profesor. În fiecare an, am încheiat astfel de parteneriate eficiente cu părinții elevilor, bazate pe principii de comunicare și colaborare. Obiectivele propuse le-am urmărit pe tot parcursul anului, iar rezultatele pozitive nu au întârziat să apară. Dacă vom reuși să-i atragem pe părinți de partea noastră într-o colaborare eficientă, într-un parteneriat, sub deviza „Împreună vom reuși”, se vor îmbunătăți astfel relațiile ce se stabilesc între școală și familiile elevilor, iar realizarea acestui obiectiv va avea un impact pozitiv asupra formării de caractere, personalități și valori viitoare. Activitățile desfășurate în parteneriat facilitează înlăturarea barierelor de comunicare dintre participanți, clarifică unele probleme ivite la nivelul grupului de elevi, îndeamnă la autocunoaștere, la autodepășire, la găsirea acelei soluții care să conducă la realizarea obiectivelor propuse. Am aplicat părinților elevilor pe care îi îndrum o serie de chestionare, pentru a-mi da seama de interesul pe care-l manifestă fiecare părinte pentru școală, pentru copilul său și ce așteptări au aceștia.

Analizând răspunsurile date de părinți și din discuțiile cu aceștia, am ajuns la concluzia că e nevoie de implicare și colaborare pentru o educație valorică din perspectiva afectivității, a cunoașterii, a trebuințelor, atitudinilor, valorilor și motivației. Pentru ca parteneriatul să devină eficient, am propus o serie de acțiuni comune la care să participe atât elevii, cât și părinții lor sau alți parteneri educativi din comunitate. În acest fel, activitățile au devenit benefice, finalizându-se printr-o evaluare ce a vizat atingerea obiectivelor propuse. Forme concrete de colaborare cu părinți în cadrul parteneriatului încheiat :

- a) lectorate și consultații pe teme educative ;
- b) activități extrașcolare ;
- c) lecții demonstrative pe teme educative ;
- d) colaborarea cu alți parteneri educativi ;

Implicându-i pe părinți și stabilindu-le responsabilități în acțiunea comună de educare a propriilor copii, de supraveghere și control al acestora, de participare la activitățile educative comune, am reușit să-i conving, să-i motivez, iar rezultatul a fost “aproape” de cel așteptat. La finalul anului școlar, am putut spune că am avut împliniri dar și eșecuri. Am înțeles că atât părinții, cât și noi, profesorii, avem de învățat unii de la alții. Am înțeles că au fost și cazuri când nu am făcut suficient, împiedicându-ne în propriile noastre prejudecăți. Sunt familii care trec prin situații dramatice. Sunt copii care trăiesc adevărate drame. Să îi descoperim, să îi ajutăm. Să apelăm mai des la instituțiile statului abilitate în acest sens, să nu uităm că nepăsarea sau ignoranța noastră și a părinților pot distruge destine. Sigur, nu este ușor. Uneori familia, din diverse motive, își face în jurul ei un zid care nu este ușor de trecut. Alteori, lipsa de educație a părinților înșiși este atât de profundă, încât ai impresia că nu mai poți face nimic. Familia actuală nu mai este cea de acum 20 de ani, nici măcar cea de acum 10 ani. Să ținem seama de acest fapt, mai ales, să încercăm să ținem pasul, să nu ne lăsăm păcăliți sau intimidați, pentru că noi suntem cei care putem aduce speranța și cei care vom forma caracterele, personalitățile și valorile viitoare.

Bibliografie:

- Allport, G. W., Structura și dezvoltarea personalității, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1998.
- Alb, G., Achim, V., Elevul – participant la propria formare, în Învățământul primar, nr. 2-4, Editura Miniped, București, 2004.
- Athanasiu, A., Elemente de psihologie medicală, Editura Medicală, București, 1999.
- Beznea, N., Familia și școala în relație de parteneriat educațional, în Învățământul primar, nr. 1-2, Editura Miniped, București, 2005.

EDUCAȚIE ÎN ARMONIE, ROLUL COMUNICĂRII ȘCOALĂ-FAMILIE ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR

Prof. SZABO ERIKA

Școala Gimnazială „Viorel Nimigeanu” Nimigea de Jos, Bistrița-Năsăud

În contextul actual al educației, dezvoltarea integrală a personalității elevilor este o prioritate majoră. Un aspect esențial în acest proces este dialogul constant și constructiv între școală și familie. Colaborarea strânsă între părinți și cadre didactice nu doar că îmbunătățește performanțele academice ale elevilor, dar contribuie și la dezvoltarea lor personală și socială. Această lucrare explorează importanța comunicării eficiente între școală și familie și modul în care aceasta poate optimiza personalitatea elevilor.

➤ **Importanța comunicării școală-familie**

• **Impactul asupra performanțelor școlare**

Numerose studii au arătat că implicarea activă a părinților în educația copiilor lor are un efect pozitiv asupra performanțelor academice. Comunicarea regulată și transparentă între școală și familie permite identificarea timpurie a problemelor și implementarea unor soluții adecvate. De exemplu, un părinte informat despre dificultățile academice ale copilului său poate colabora cu profesorii pentru a găsi metode de sprijin personalizat, fie prin resurse suplimentare, fie prin ajustarea metodologiilor de predare.

• **Dezvoltarea atributelor sociale și personale**

Un dialog constant între școală și familie contribuie semnificativ la dezvoltarea unor trăsături de personalitate pozitive, cum ar fi responsabilitatea, empatia și cooperarea. Elevii care beneficiază de sprijin atât din partea familiei, cât și a profesorilor, sunt mai predispuși să dezvolte o stimă de sine crescută și să manifeste încredere în abilitățile lor. Mai mult, colaborarea între aceste două entități poate promova un comportament adecvat și respectarea normelor sociale.

➤ **Strategii pentru intensificarea dialogului**

• **Întâlniri periodice**

Organizarea de întâlniri regulate între părinți și cadre didactice este esențială pentru menținerea unui dialog constructiv. Aceste întâlniri pot avea loc fie în format fizic, fie online, pentru a facilita participarea cât mai multor părinți. În cadrul acestor întâlniri, se pot discuta aspecte legate de progresul academic, comportamentul elevilor și nevoile lor specifice. Astfel, părinții și profesorii pot colabora pentru a găsi cele mai bune soluții pentru dezvoltarea elevilor.

• **Utilizarea platformelor de comunicare**

Tehnologia modernă oferă multiple soluții pentru comunicarea eficientă între școală și familie. Platformele de comunicare online, precum emailul sau aplicațiile dedicate, permit actualizări constante și feedback rapid. De asemenea, crearea unui jurnal de comunicare între părinți și profesori poate facilita monitorizarea evoluției elevului și poate servi drept instrument pentru rezolvarea problemelor pe măsură ce apar.

- **Implicarea părinților în activitățile școlare**

O altă strategie eficientă este invitarea părinților să participe activ la activitățile școlare și extrașcolare. Acest lucru poate include participarea la excursii, proiecte și evenimente organizate de școală. De asemenea, organizarea de ateliere sau sesiuni de formare pentru părinți pe teme educaționale și de dezvoltare personală poate îmbunătăți cunoștințele acestora și poate facilita o mai bună înțelegere a nevoilor copiilor lor.

- **Sprijin psihologic și consiliere**

Asigurarea accesului la consilieri școlari pentru elevi și familiile lor este esențială pentru gestionarea problemelor emoționale și comportamentale. Sesiunile de consiliere familială pot îmbunătăți relațiile și comunicarea în familie, contribuind astfel la un mediu de sprijin stabil și pozitiv pentru elevi.

- **Beneficiile unei relații strânse școală-familie**

- **Crearea unui mediu de sprijin**

Un mediu de sprijin este crucial pentru dezvoltarea armonioasă a personalității elevilor. Când părinții și profesorii colaborează, elevii se simt mai sprijiniți și înțeleși, ceea ce le conferă încredere și motivație pentru a se implica activ în procesul de învățare. Acest sprijin dual poate contribui la o dezvoltare personală echilibrată și la formarea unor indivizi responsabili și empatici.

- **Rezolvarea eficientă a problemelor**

Identificarea și rezolvarea problemelor într-un stadiu incipient este un alt beneficiu al unei comunicări eficiente între școală și familie. Problemele academice sau personale pot fi abordate mai rapid și mai eficient, reducând astfel riscul ca acestea să escaladeze. O colaborare strânsă permite găsirea celor mai potrivite soluții pentru fiecare elev în parte, adaptate nevoilor și circumstanțelor lor specifice.

- **Promovarea unui comportament pozitiv**

Copiii sunt mai predispuși să adopte un comportament pozitiv atunci când simt că sunt sprijiniți și înțeleși de către adulții din viața lor. Comunicarea constantă și constructivă între școală și familie poate încuraja elevii să respecte normele școlare și familiale, să manifeste respect față de ceilalți și să dezvolte abilități sociale esențiale pentru viața de adult.

Concluzie

Optimizarea personalității elevilor prin intensificarea dialogului școală-familie este esențială pentru succesul educațional și dezvoltarea personală a acestora. Implementarea unor strategii eficiente de comunicare și colaborare poate transforma relația dintre școală și familie într-un parteneriat puternic, dedicat formării unor indivizi echilibrați, responsabili și cu abilități sociale solide. Educația în armonie, bazată pe o comunicare activă și constantă, reprezintă cheia unei dezvoltări integrale și sănătoase a personalității elevilor.

Bibliografie

- Epstein, Joyce L. (2018). Parteneriate școală, familie și comunitate: Ghidul tău pentru acțiune. Editura Corwin Press.
- Hornby, Garry (2011). Implicarea părinților în educația copiilor: Construirea de parteneriate eficiente școală-familie. Editura Springer.

DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR PRIN COLABORAREA ACTIVĂ ÎNTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

prof. SZABO KRISZTA -TEKLA
Școala Gimnazială ”Dside Jenó”, Vița

**„Ce poți face pentru a promova pacea mondială? Du-te acasă și iubește-ți familia.”
Maica Terezia**

Dezvoltarea personalității elevilor este un aspect esențial al educației moderne. Implicarea atât a școlii, cât și a familiei în procesul educativ poate avea un impact major asupra formării complete și armonioase a tinerilor. Colaborarea activă între aceste două entități este vitală pentru a asigura un mediu propice creșterii și dezvoltării personale a elevilor. În acest context, lucrarea de față explorează modalitățile prin care dialogul și cooperarea între școală și familie pot contribui la optimizarea personalității elevilor.

Rolul fundamental al familiei în educația emoțională - Maica Terezia subliniază importanța iubirii și a sprijinului familial pentru a promova pacea și armonia. În contextul dezvoltării personalității elevilor, familia joacă un rol crucial în oferirea unui mediu sigur și iubitor, unde copiii își pot dezvolta abilitățile emoționale și sociale. Acest mediu de sprijin permite elevilor să se simtă în siguranță, să exploreze și să-și exprime sentimentele, ceea ce contribuie la dezvoltarea unei personalități echilibrate și puternice.

Colaborarea între școală și familie pentru valori comune - prin colaborarea activă între școală și familie, se pot promova valori comune, cum ar fi respectul, empatia și cooperarea. Atunci când părinții și profesorii lucrează împreună, ei pot crea un front unit care să susțină și să încurajeze dezvoltarea acestor valori în rândul elevilor. Acest lucru contribuie la formarea unor tineri responsabili și morali, capabili să contribuie pozitiv la societate. Familia și școala sunt cei doi piloni fundamentali în viața unui elev. Familia oferă suport emoțional și valori morale, în timp ce școala asigură cunoștințele teoretice și abilitățile practice necesare. Atunci când aceste două instituții colaborează eficient, ele pot oferi un cadru holistic pentru dezvoltarea elevilor. Colaborarea poate ajuta la identificarea și abordarea nevoilor specifice ale fiecărui elev, facilitând astfel un progres educațional și personal armonios.

Prin colaborarea între școală și familie, se pot promova și consolida valori comune precum respectul, empatia și responsabilitatea. Acest parteneriat unitar ajută la formarea elevilor ca indivizi morali și responsabili, capabili să contribuie pozitiv la societate.

Importanța comunicării deschise și oneste - comunicarea deschisă și sinceră între școală și familie este esențială pentru a înțelege și a răspunde adecvat nevoilor elevilor. Această comunicare facilitează identificarea timpurie a problemelor și implementarea unor soluții eficiente, sprijinind astfel dezvoltarea personalității elevilor într-un mod holistic.

Citatul evocă de importanța iubirii și a sprijinului în familie, ceea ce implică și o comunicare deschisă și sinceră. Într-un parteneriat educațional între școală și familie, comunicarea eficientă este esențială pentru a înțelege nevoile și preocupările elevilor. Această comunicare deschisă ajută la identificarea timpurie a problemelor și la găsirea soluțiilor adecvate, ceea ce sprijină dezvoltarea personalității elevilor într-un mod holistic și integrat.

Metode de intensificare a dialogului școală-familie

- **Întâlniri regulate între profesori și părinți**

Organizarea de întâlniri periodice poate oferi părinților și profesorilor oportunitatea de a discuta despre progresul și dificultățile elevilor. Aceste întâlniri pot include evaluări ale performanțelor academice, discuții despre comportament și planuri de intervenție personalizate.

- **Comunicare transparentă și constantă**

Utilizarea platformelor de comunicare online, cum ar fi e-mailurile, aplicațiile de mesagerie și platformele de management educațional, poate facilita un dialog constant și transparent între profesori și părinți. Astfel, părinții pot fi informați în timp real despre activitățile și progresul copiilor lor.

- **Implicarea părinților în activitățile școlare**

Invitarea părinților să participe la evenimente școlare, cum ar fi zilele porților deschise, serbările școlare și proiectele educaționale, poate întări legătura dintre școală și familie. Acest lucru poate crea o comunitate educațională mai unită și mai implicată.

- **Formarea unor grupuri de suport pentru părinți**

Crearea unor grupuri de suport și discuție pentru părinți poate oferi acestora un spațiu pentru a împărtăși experiențe, sfaturi și resurse. Aceste grupuri pot fi coordonate de consilieri școlari sau profesori și pot aborda diverse teme legate de educația și dezvoltarea copiilor.

- **Beneficiile colaborării școală-familie pentru dezvoltarea personalității elevilor**

Îmbunătățirea performanțelor academice: Studiile arată că elevii ale căror părinți sunt implicați activ în educația lor au tendința de a obține rezultate mai bune la școală. Colaborarea între școală și familie poate crea un mediu de învățare mai motivant și suportiv pentru elevi.

- **Dezvoltarea abilităților socio-emoționale**

Implicarea părinților în educația copiilor lor poate contribui la dezvoltarea unor abilități socio-emoționale esențiale, cum ar fi empatia, comunicarea și rezolvarea conflictelor. Aceste abilități sunt fundamentale pentru formarea unei personalități echilibrate și mature.

- **Reducerea comportamentelor problematice**

O comunicare eficientă și constantă între părinți și profesori poate ajuta la identificarea timpurie a comportamentelor problematice și la intervenția promptă pentru a le corecta. Aceasta poate duce la o reducere a problemelor disciplinare și la un climat școlar mai pozitiv.

- **Sprijin emoțional și moral**

Colaborarea între școală și familie poate asigura un suport emoțional și moral consistent pentru elevi. Acest lucru poate contribui la creșterea stimei de sine, a încrederii în sine și a motivației interne, factori cruciali pentru dezvoltarea personalității.

În concluzie, dezvoltarea personalității elevilor este un proces complex care necesită implicarea activă și colaborarea strânsă între școală și familie. Prin intensificarea dialogului și crearea unor mecanisme eficiente de comunicare și cooperare, se poate asigura un mediu educațional optim pentru formarea unor indivizi echilibrați și competenți. Investiția în această colaborare nu doar îmbunătățește performanțele academice, ci și contribuie la dezvoltarea socio-emoțională a elevilor, pregătindu-i pentru provocările viitoare.

Bibliografie

- Epuran, Mihai. "Parteneriatul educațional: Școala și familia." Editura Polirom, 2015.
- Neacșu, Ion. "Psihopedagogia relațiilor dintre școală și familie." Editura Didactică și Pedagogică, 2012.

EDUCAȚIE ÎN ECHIPĂ- MODELAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR PRIN DIALOG ȘCOALĂ-FAMILIE

Prof. SZEKELY CARMEN MONICA

Școala Gimnazială „Viorel Nimigeanu” Nimigea de Jos, Bistrița-Năsăud

În contextul educației contemporane, dezvoltarea integrală a personalității elevilor nu se poate realiza eficient fără o strânsă colaborare între școală și familie. Dialogul activ și constructiv între cadrele didactice și părinți este esențial pentru crearea unui mediu educațional propice, în care elevii să se dezvolte armonios atât din punct de vedere academic, cât și personal. Această lucrare își propune să exploreze rolul crucial al comunicării între școală și familie în modelarea personalității elevilor și să ofere strategii practice pentru intensificarea acestui dialog.

➤ **Importanța dialogului școală-familie**

• **Impactul asupra dezvoltării academice și personale**

Colaborarea între părinți și profesori are un impact semnificativ asupra performanțelor academice ale elevilor. Comunicarea regulată permite identificarea timpurie a dificultăților întâmpinate de elevi și adoptarea unor măsuri adecvate de sprijin. De exemplu, părinții informați despre problemele de învățare ale copiilor lor pot colabora cu profesorii pentru a implementa strategii educaționale personalizate, cum ar fi ore de tutoriat suplimentar sau adaptări ale metodologiei didactice.

Mai mult, un dialog constant și deschis contribuie la dezvoltarea unor trăsături de personalitate pozitive, precum responsabilitatea, empatia și spiritul de echipă. Elevii care se simt sprijiniți atât de familie, cât și de profesori, dezvoltă o stimă de sine crescută și manifestă o atitudine pozitivă față de învățare.

➤ **Strategii pentru intensificarea dialogului**

• **Întâlniri periodice și platforme de comunicare**

Organizarea de întâlniri periodice între părinți și cadre didactice este esențială pentru menținerea unui dialog eficient. Aceste întâlniri pot avea loc atât fizic, cât și online, pentru a facilita participarea cât mai multor părinți. În cadrul acestor întâlniri se pot discuta aspecte legate de progresul academic al elevilor, comportamentul acestora și eventualele nevoi speciale.

Utilizarea platformelor de comunicare online reprezintă o altă strategie eficientă pentru intensificarea dialogului. Emailurile, aplicațiile dedicate și grupurile de discuții pot asigura o comunicare rapidă și eficientă, permițând părinților să fie informați în timp real despre evoluția copiilor lor.

• **Implicarea părinților în activitățile școlare**

Invitarea părinților să participe activ la activitățile școlare și extrașcolare poate consolida relația dintre școală și familie. Părinții pot fi implicați în organizarea de evenimente, excursii sau proiecte școlare, contribuind astfel la crearea unui mediu educațional colaborativ și motivant pentru elevi.

• **Sprijin psihologic și consiliere**

Asigurarea accesului la consilieri școlari pentru elevi și familiile lor este vitală pentru gestionarea problemelor emoționale și comportamentale. Sesiunile de consiliere familială pot

îmbunătăți relațiile și comunicarea în familie, contribuind astfel la un mediu de sprijin stabil și pozitiv pentru elevi.

➤ **Beneficiile unei Relații Strânse Școală-Familie**

• **Crearea unui Mediu de Sprijin**

Un mediu de sprijin este crucial pentru dezvoltarea armonioasă a personalității elevilor. Când părinții și profesorii colaborează, elevii se simt mai sprijiniți și înțeleși, ceea ce le conferă încredere și motivație pentru a se implica activ în procesul de învățare.

• **Rezolvarea Eficientă a Problemelor**

Identificarea și rezolvarea problemelor într-un stadiu incipient este un alt beneficiu al unei comunicări eficiente între școală și familie. Problemele academice sau personale pot fi abordate mai rapid și mai eficient, reducând astfel riscul ca acestea să escaladeze.

• **Promovarea unui Comportament Pozitiv**

Copiii sunt mai predispuși să adopte un comportament pozitiv atunci când simt că sunt sprijiniți și înțeleși de către adulții din viața lor. Comunicarea constantă și constructivă între școală și familie poate încuraja elevii să respecte normele școlare și familiale, să manifeste respect față de ceilalți și să dezvolte abilități sociale esențiale pentru viața de adult.

Concluzie

Optimizarea personalității elevilor prin intensificarea dialogului școală-familie este esențială pentru succesul educațional și dezvoltarea personală a acestora. Implementarea unor strategii eficiente de comunicare și colaborare poate transforma relația dintre școală și familie într-un parteneriat puternic, dedicat formării unor indivizi echilibrați, responsabili și cu abilități sociale solide. Educația în echipă, bazată pe o comunicare activă și constantă, reprezintă cheia unei dezvoltări integrale și sănătoase a personalității elevilor.

Bibliografie

- Cucuș, Constantin (2006). Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Editura Polirom.
- Radu, Ioan (2000). Didactica. Teorie și practică. Editura Didactică și Pedagogică.
- Nicola, Ioan (1996). Tratat de pedagogie școlară. Editura Aramis.

OPTIMIZAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR PRIN INTENSIFICAREA DIALOGULUI ȘCOALĂ-FAMILIE

prof. înv. primar TĂMAȘ AMALIA

Într-o societate aflată într-o continuă schimbare, formarea și dezvoltarea personalității elevilor reprezintă o prioritate atât pentru școală, cât și pentru familie. Dialogul constant și eficient între aceste două entități este esențial pentru asigurarea unui mediu educațional sănătos și pentru sprijinirea dezvoltării armonioase a copiilor.

Importanța dialogului școală-familie

Sprijin emoțional și academic: Familia și școala sunt principalele medii în care elevii își petrec majoritatea timpului. Un dialog eficient între aceste două medii asigură continuitate și coerență în sprijinul oferit elevilor, atât pe plan emoțional, cât și academic.

Monitorizarea progresului: Printr-o colaborare strânsă, părinții și profesorii pot monitoriza mai eficient progresul elevilor, identificând rapid eventualele dificultăți și intervenind prompt pentru a le soluționa.

Îmbunătățirea comportamentului: O comunicare constantă și transparentă între școală și familie ajută la menținerea unui comportament adecvat al elevilor, prin stabilirea unor reguli și valori comune.

Metode de intensificare a dialogului

Întâlniri regulate: Organizarea de întâlniri periodice între părinți și profesori pentru a discuta despre progresul și dificultățile elevilor. Aceste întâlniri pot fi individuale sau colective și trebuie să fie planificate în mod regulat.

Platforme online de comunicare: Utilizarea tehnologiei pentru a facilita comunicarea între școală și familie. Platformele online permit actualizări constante despre situația academică a elevilor, evenimente școlare și alte informații relevante.

Implicarea părinților în activități școlare: Invitarea părinților să participe la diverse activități școlare, cum ar fi evenimente culturale, sportive sau voluntariat. Aceasta contribuie la crearea unui sentiment de comunitate și la consolidarea relației dintre școală și familie.

Formarea continuă a părinților: Organizarea de ateliere și cursuri pentru părinți, în care aceștia să învețe despre metodele educative moderne, problemele adolescenței și cum să ofere sprijin emoțional și academic copiilor.

Dezvoltarea personalității elevilor: Un dialog intensificat contribuie la dezvoltarea unei personalități echilibrate, încrezătoare și responsabile a elevilor. Aceștia se simt sprijiniți și înțeleși atât de familie, cât și de școală.

Îmbunătățirea performanțelor academice: Elevii beneficiază de un sprijin consolidat în procesul de învățare, ceea ce duce la îmbunătățirea performanțelor școlare și la reducerea abandonului școlar.

Crearea unui mediu educațional pozitiv: Colaborarea eficientă între școală și familie contribuie la crearea unui climat educațional pozitiv, în care elevii se simt în siguranță și motivați să învețe.

Reducerea comportamentelor problematice: O comunicare constantă și deschisă permite identificarea și soluționarea rapidă a comportamentelor problematice, contribuind astfel la menținerea unui mediu de învățare disciplinat și armonios.

Concluzie

Optimizarea personalității elevilor prin intensificarea dialogului între școală și familie este esențială pentru formarea unor indivizi responsabili și echilibrați. Prin implementarea unor metode eficiente de comunicare și colaborare, școala și familia pot crea un mediu educațional propice dezvoltării armonioase a elevilor. În acest context, rolul fiecărui actor implicat este vital pentru succesul acestui demers.

FAMILIA ȘI ȘCOALA, PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

prof. înv. primar TRIF ALEXANDRA ANAMARIA
Colegiul Național Pedagogic „Regina Maria” Deva

Încă din Antichitate, a fost recunoscută ideea că părinții sunt primii educatori din viața copilului. Astfel, de-a lungul existenței umane, familia a fost una dintre cele mai vechi și mai stabile forme de comunitate și cea care asigură evoluția și continuitatea vieții sociale. Caracteristicile specifice ale familiei derivă din multitudinea de funcții ale acesteia: fiziologică, psihologică, morală, educațională, economică și emoțională. Dacă rolul moral este bine definit în familie (dragoste, afecțiune, înțelegere și respect reciproc), atunci vorbim de o familie puternică și integră. Această familie va genera întotdeauna un climat favorabil în care copiii vor crește armonios și vor fi educați frumos și bine.

Educația primită până la vârsta de șase ani este decisivă pentru dezvoltarea intelectuală și fizică a copilului. Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familiei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente.

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de către școală, pentru instruirea didactică.

Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Astfel, părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație și contagiune, din familie, părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conștient o serie de abilități și responsabilități. Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, a acompania copilul și a-l dirija în dezvoltarea lui. Există câteva abilități de care părintele are nevoie pentru a putea fi un părinte bun. (Killen, 1998 p. 143-159)

Școala are un rol important în colaborarea cu părinții copiilor, pentru a asigura educația acestora, deoarece educația permanentă presupune o învățare pe tot parcursul vieții. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie este o necesitate actuală. Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, dacă nu cunoaște familia și condițiile de viață ale copiilor. Legătura școlii cu familia este esențială pentru a cunoaște nenumărate aspecte privitoare la comportamentul copiilor, situația la învățătură, disciplina; dialogul cu familia este un element indispensabil pentru reușita școlară. Astfel, familia trebuie

să devină un bun colaborator al școlii, să creeze condițiile necesare activității de învățare permanentă, precum și controlul îndeplinirii programului zilnic.

Dintotdeauna școala a colaborat cu familia în diferite forme, însă astăzi din punct de vedere a cerințelor sociale, apare mai mult ca niciodată necesitatea întăririi legăturii dintre acestea.

Rolul profesorului nu se reduce doar la munca de la catedră, ci presupune o activitate mult mai complexă, de îndrumare și conducere în relația dintre elevi și familia acestora. Această activitate de strânsă colaborare este o obligație de ordin profesional și moral în același timp. Cunoașterea elevilor este una din principalele îndatoriri ale cadrelor didactice.

Formele de colaborare dintre familie și școală sunt variate și fiecare cadru didactic are libertatea de stabili acele modalități care sunt mai eficiente. Pentru a-i ajuta în cunoașterea propriului copil, părinților li se pot aplica chestionare, vizite la domiciliu, discuții cu fiecare părinte în parte, stabilind împreună unde trebuie să intervină atât părintele cât și profesorul în educația copilului.

Prin activitățile comune cu părinții încercăm să colaborăm cu familia pentru a observa la elevii noștri schimbări pozitive atât în domeniul performanțelor școlare cât și din cel al implicării active în activitățile ce se desfășoară cu ei.

În concluzie, dascălul este cel ce armonizează interesele școlii cu bucuriile elevilor realizate. Suntem cu toții conștienți că obiectivele educaționale nu pot fi realizate decât prin eforturile celor trei factori: elevi, părinți și profesori.

ȘCOALA-FAMILIA-COMUNITATEA, VECTORI PRINCIPALI ÎNCONTURAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR

prof. înv. primar ADELINA LAURA ȚÎNȚAȘ
Școala Gimnazială Nr.1, Gherla-jud.Cluj

Colaborarea dintre școală, familie și comunitate este extrem de importantă în formarea și dezvoltarea personalității copiilor. Un cadru didactic nu își poate realiza pe deplin sarcinile dacă nu cunoaște mediul, condițiile de muncă și de viață ale copilului și ale familiei acestuia. Tot așa, părinții nu pot cunoaște psihologia propriului copil dacă nu dețin și informații despre comportamentul acestuia în mediul școlar și în timpul activităților școlare.

Valorificarea elementelor de folclor prin intermediul activităților instructive-educative din școală și familie, reprezintă un domeniu important de studiu. Acest tip de educație devine mult mai eficientă prin favorizarea învățării în contexte cât mai variate: formale, nonformale și informale.

După cum spunea Maria Montessori, „Copilul care se naște nu intră într-o ambianță naturală, ci într-o civilizație”. Școala colaborează cu familia în domeniul învățării elevului, în domeniul comportamentului, în domeniul dezvoltării lui fizice și intelectuale, morale și estetice, în domeniul deprinderilor și priceperilor de muncă, igienico-sanitare, în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afara de clasă și școală. Întregul lanț de manifestări organizate în școală și în afara ei, sub atenta și priceputa îndrumare a dascălilor, a părinților și a bunicilor, aduc o importantă contribuție în formarea și educarea copiilor, în modelarea sufletelor acestora, având profunde implicații în viața spirituală și educativă a comunității, restabilind și întărind respectul acestuia față de școală și slujitorii ei, de locul natal, de neamul din care fac parte.

Activitățile din clasă și cele extrașcolare trebuie să cuprindă grupuri de copii. Creativitatea copiilor este stimulată încă de la vârsta preșcolară și este continuată la școală prin practicarea unor activități artistice specifice vârstei acestora. Puși în situația de a acționa singuri, ei își însușesc cerințele exterioare și le transformă în propriile motive interioare, după care se conduc, iar „înțelepciunea e de la Dumnezeu, când vine vremea de a pricepe omul ce-i bine și ce-i rău” (*Creangă 1989: 171*).

Concursurile și spectacolele pe diferite teme, serbările școlare, sunt, de asemenea, momente deosebit de atractive pentru cei mici. Acestea dau posibilitatea copiilor să demonstreze practic ce au învățat la școală, acasă, să deseneze diferite aspecte, să dovedească aptitudini și deprinderi și chiar am observat de-a lungul activității mele la clasă, că pentru copiii timizi, introvertiți, funcționează laudele, încurajările, aplauzele oferite în fața colectivului clasei. Atât concursurile cât și spectacolele pot cuprinde: interpretare, recitare, priceperi și deprinderi formate în activități practice. Un real succes au concursurile și/ sau spectacolele cu scop caritabil în care copiii prin intermediul muncii lor, ajută un copil bolnav sau sărman, bătrânii rămași singuri, familii ce au uitat să zâmbescă, dezvoltând astfel sentimente de compasiune față de semenii săi, de apartenență la comunitate și simțindu-se importanți că au înfrumusețat viața celor din jur, aducând zâmbete pe chipurile acestora. Prin conținutul bogat

și diversificat al acestor activități se evaluează talentul, munca și priceperea colectivului clasei și transformând în plăcere și satisfacție publică străduințele colectivului clasei și ale fiecărui copil în parte.

Perioada de pregătire ale acestor activități, dorința sinceră de succes, sudează colectivul, impulsionează în mod favorabil, ajută elevul să trăiască clipe de desfătare sufletească, fiecare având un loc bine definit în cadrul programelor, pentru a se simți parte integrantă a colectivului, pentru a fi conștient că de participarea și implicarea lui depinde reușita serbării.

Am dori ca tânăra generație să pătrundă înțelepciunea și dorul versului popular, să nu se rușineze de originea sa sănătoasă, să asculte cu plăcere muzica populară veritabilă, să prezinte interes pentru păstrarea tradiției poporului român și a portului popular. Este foarte important să introducem în repertoriu teme variate de cântece pentru copii, cântece religioase, colinde, pricesne, strigături, urături, cimilituri etc.

O altă activitate deosebit de îndrăgită de copii este excursia. Ea ajută la dezvoltarea intelectuală și fizică a copilului, la educarea lui cetățenească, patriotică și de ce nu și spirituală. Excursia îl reconfortează pe copil, îi prilejuiește însușirea unei experiențe social importante, dar și îmbogățirea orizontului cultural - științific. Prin excursii ei își suplimentază și consolidează instrucția școlară prin însușirea a noi cunoștințe. Excursiile pot să aibă ca scop vizitarea unui muzeu etnografic, a unor mănăstiri, a unei case memoriale, unde copiii pot observa costume populare, obiecte țărănești, instrumente de lucru utilizate de bătrânii noștri înțelepți, în lucrarea pământului și creșterea animalelor (război de țesut, sucală, furcă de tors, vârtelniță, căldări, velniță, cuptor, lămpi cu petrol, ladă de zestre, opinci, ciubere, roata olarului etc.) și chiar pot învăța să mănuiască astfel de obiecte, amintiri ce vor fi păstrate veșnic în mintea și inimile acestora. Astfel de excursii reprezintă finalitatea unei activități îndelungate de pregătire psihologică a elevilor, pentru a-i face să înțeleagă nu numai din perspectiva evadării din atmosfera de muncă, ci pentru a percepe excursia ca un act de ridicare a nivelului cultural, social și spiritual.

Experiența directă, plăcută, relaxantă, cu realitățile studiate joacă un rol hotărâtor, fiind provocați să descoperim, noi și noi aspecte. La fel, educația outdoor poate interveni favorabil prin vizite la muzee sau în case vechi țărănești sau la Teka unde au putut desluși tainele olăritului și ale păslăritului.

Șezătorile aduc lumina în sufletul copiilor, dau aripi imaginației, creează o atmosferă de plăcere, bucurie. În transmiterea obiceiurilor și tradițiilor populare prin serbările preșcolarelor am pornit de la ideea că nu există un alt element artistic care să poată fi aplicat multilateral în ansamblul procesului educațional ca șezătorile.

Activitățile desfășurate au fost educative, necesare atât pentru copii, părinți, dar și pentru cadre didactice, învățând multe lucruri unii de la ceilalți. Relația care s-a stabilit între cadre didactice-părinți- copii îi determină pe aceștia din urmă să aibă încredere în puterile proprii, să colaboreze și să vină cu idei constructive.

În concluzie, școala-familia-comunitatea, au un rol decisiv în a face cunoscute minunatele tradiții ale poporului nostru prin observări, memorizări, prezentări de diafilme, serbări, șezători, activități practice și motrice, în vederea respectării și păstrării folclorului românesc, în menținerea ființei naționale, prin cultivarea limbii române și valorificarea tradițiilor strămoșești.

Bibliografie:

- Creangă, Ion (1989), *Povești , Amintiri, Povestiri*, Editura CR
- Noica, Constantin, (1996), *Sentimentul românesc al ființei*, București ,Editura Humanitas.
- Negruțiu, Silvia, (2005), *Valorificarea folclorului în învățământul primar*, Cluj Napoca ,Editura Casa Cărții de Știință
- Stanciu Stoian, Petre Alexandru (1978), *Pedagogie și folclor*, București, Editura Didactică și Pedagogică.

Cuprins

Ardelean Ana Ioana	3
Bindea Florin Gabriel	5
Biț Lavinia	7
Boros Monica	10
Cărhaț Cornelia	13
Crăciun Petruța Laura	15
Cupar Norina Cornelia	17
Davidhazy Alina	19
Doja Anca Loredana	21
Fasie Denisa	23
Floroae Adriana Maria	25
Flueraș Lavinia	29
Gheșescu Nadia Geanina	32
Hanga Andra Andreea	35
Hrihoreț Ionela Alexandra	39
Iliș Mihaela Veronica	42
Ilișuan Maria Elena	44
Kui Enikő	46
Lakatos Erzsébet Enikő	48
Legendi Ioana Daciana	50
Mureșan Daniela	53
Musca Dana Simona	55
Nagy Edit	57
Pekli Erzsébet	60
Pop Alina Maria	62
Szabo Erika	65
Szabo Kriszta Tekla	67
Szekely Carmen Monica	69
Tămaș Amalia	71
Triff Alexandra Anamaria	73
Țițaș Adelina Laura	75

ISBN 978-630-323-143-3
EDITURA MERITOCRAT CLUJ-NAPOCA
meritocratj@gmail.com

